

XXIV. évf. 9. szám
2012. szeptember

Genfest Magyarországon
Interjú a szervezőkkel

Ára: 480 Ft

ÚJ VÁROS

az egység kultúrája

INDULUNK!

www.ujvaros.eu

Megvalósult fiatalok
Carlo és Alberto

Chiara Lubich:
A társadalmi forradalom

Közéleti kiadvány –
ISSN 0865-0829

www.ujvaros.eu

A Fokoláre Mozgalom lapja
www.fokolare.hu

Kiadja: Új Város Alapítvány
1163 Budapest, Ágoston Péter u. 25.

Számlaszám: OTP Bank Nyrt.
11705008-20434836

Felölös kiadó: Reskovits Ágnes

Szerkesztőségi cím:
1163 Budapest, Ágoston P. u. 25.
Telefon: +36-1-328-0785

ujvaros@ujvaros.eu

Terjesztés:
terjesztas@ujvaros.eu

Főszerkesztő: Tóth Pál

Felölös szerkesztő: Tóth Judit

Szerkesztő: Göbel Ágoston

Főmunkatárs: Bartus Sándor

Terjesztés: Fehérpataky Rita, Papp
Katalin

Mostani számunk munkatársai:
Bakacs Viktória, Sudár Balázs

Nyomtatás:
Innova-Print Kft. Budapest
Felölös vezető: Komornik Ferenc

Terjesztő: Magyar Posta Zrt.
Hírlap üzletág
Elölözethető a szerkesztőségben

Megjelenik évi 11 szám.

Elölözeti díj 2012-re: 4 900 Ft

Külföldre: 35 euró
Támogatói előfizetés: 10 000 Ft

Címlapfotó: Erhardt Gergő

LONDONI ARANYAK

„Nem ismerem rád” – mondta a feleségem, amikor a Magyarország-Izland kézilabda meccset mindkét hosszabbításával egy szuszra végignézttem. Igaza van, máskor abszolút nem érdekelnek sem sporthírek, sem sportközvetítések. Most az általam korábban sose hallott nevű Risztov Éva úszónak szurkoltam, aki úgy rőtta a kilométereit, hogy végig az első helyen haladt, egészen az aranyéremig. A hozzáértők épp azt mondják, hogy ezt senkinek nem ajánlják, inkább egy darabig ússzon valaki más oldalvizen, erejét spórolva, aztán verjen rá arra, akinek eddig védelmét élvezte. Ő ellenben arról beszél, hogy csak arra a pályára figyelt, amin a célig haladnia kellett, meg hogy „a fejében egyben legyen az egész”, hogy kihozza mindazt, ami benne van, nem pedig a versenytársaira. Fialat koromban a hosszútávutó magányossága az individualizmus ikonja volt. Ez a hosszútávutó azonban egyáltalán nem tűnik magányosnak. Az aranyéremmel együtt kapott csokrál rohan a mamájához, a mikrofonokba pedig egyfolytában sorolja, kiknek mond köszönetet a győzelméhez adott hozzájárulásáért. Beleértve a szurkolókat is, azt a – londoniak által „zajos magyaroknak” elnevezett – tábor, amely megjelent minden olyan eseményen, ahol magyarok érdekeltek voltak, akármilyen drága volt is a belépő. Amikor a győztes tiszteletére felkúszik a nemzeti lobogó és felhangzik a himnusz, szimbolikusán ta-

lálkozik az aranyérmes a nemzetével, amelyet képvisel. Az a bizonyos, az a különös himnusz, amely szenvedésről szól, Istenről és a jövődőről. Amint hallgatja, arcán fájdalomtól született öröm bölcsessége magyarázza a győzelmet, olykor rettenetesnek tűnő edzések, máskor meg nem értettség visszfénye. Ilyen jelene-tek láttán a magamfajta anti-sportoló is együtt lélegzik a győztes-ssel, nem a győzelem, hanem a közösség okán. Az olimpia nem csak a sportolókról szól.

- fidar -

IDŐT SZÁNNUNK RÁ

Ismerős családok nemrég arról beszélgettek, hogyan bontakozik ki Isten terve életükben. Ez engem arra ösztönzött, hogy jobban figyeljek Isten igéjére, és ebben segítsen családtagjaimat is. Meglepetésemre nyitottan fogadták ötletemet, hogy esténként újra imádkozunk együtt és olvassuk a napi evangéliumot, hogy mindnyájan „megtérjünk, és higgyünk az evangéliumban.” Imaszándékainkat közösen gyűjtjük össze, le is írjuk és a lista egyre bővül. Így látjuk, mennyi mindenért adhatunk hálát, és saját kéréseink mellett a körülöttünk élők gondjait is Istenre bízunk. Azóta – sok tennivalónk és fáradtságunk ellenére – szinte mindig sikerült időt szánnunk erre az együttlétre. Távol élő gyerekeinkkel, ha hazajönnek, sokszor ez ad alkalmat beszélgetésre, és a közös ima után néha még hosszan együtt vagyunk, megosztva egymással örömeinket, gondjainkat, terveinket.

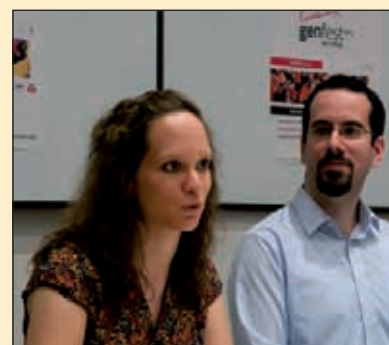
R. J.

Nézőpont

5 Ezek a mai fiatalok Harcban állnak?

Interjú

6 HÁTTÉRMUNKA Genfest Magyarországon

Az egység lelkesége

- 10 AZ ÉLET IGÉJE - SZEPTEMBER
Élő vízforrás
- 11 AZ IGE ÉLETE
Határozott nem
- 12 LELKISÉG +
A társadalmi forradalom
- 14 LELKISÉG + TUDOMÁNY
Sophia Kollégium
egyetemistáknak
- 15 LELKISÉG + ÉLET
Túl minden éjszakán
- 16 ELŐTTÜNK JÁRTAK
Carlo és Alberto -
a természetfeletti
barátság

TESTVÉRLAPJAINK

Olaszország: Città Nuova (CN) Amerikai Egyesült Államok: Living City, Argentína: Ciudad nueva, Belgium: Nieuwe Stad, Brazília: Cidade Nova, Bulgária: Nov Sviyat, Cseh Köztársaság: Nove mesto, Dánia: Ny Stad, Franciaország: Nouvelle Cité, Fülöp-szigetek: New City, Hollandia: Nieuwe Stad, Horvátország: Novi Sviyat, India: Living city, Japán: Uno, Kanada: Nouvelle Cité, Katalónia: Ciutat nova, Kenya: Africa New City-Nouvelle Cité, Kína: San Sing, Kolumbia: Ciudad Nueva, Korea: Kumul, Lengyelország: Nowe miasto, Libanon: Al-madina al-dszadida, Litvánia: Naujasis Miestas, Mexikó: Ciudad Nueva, Nagy-Britannia: New City, Németország: Neue Stadt, Pakisztán: Hayat, Portugália: Cidade Nova, Románia: Oraş Nou, Spanyolország: Ciudad Nueva, Svédország: Enad Värld, Szerbia: Novi Svet, Szlovákia: Nové Mesto, Szlovénia: Novi svet, Uruguay: Ciudad Nueva, Venezuela: Ciudad nueva

Társadalom - kultúra

- 20 **HELYÜNK A VILÁGBAN**
Egyesült Világ Projekt -
United World Project

- 24 **KIK VAGYUNK**
A párbeszéden túl

Életmód

- 26 **PÁRKAPCSOLAT**
Egy fejlődés állomásai

Kreatív oldalak

- 28 **ALKOTÓ**
Éjszakai járat
 30 **MÉDIAVILÁG**
Csodálatos Baja
Ércnél maradóbb
Titanic kiállítás
 31 **OKOS KAVICS**
Ki hisz ma a mesékben?

A VILÁG FIATALJAINAK FŐVÁROSA

Budapest másodszor kerül a Fokoláre Mozgalom és a kapcsolódó média-nyilvánosság figyelmének középpontjába. A 2006-ban hazánkban megrendezett Isten önkénteseinek nemzetközi találkozója, a Volontarifest után most a fiatalok lépik el fővárosunkat, akik Kenyától Patagóniáig és Bangkoktól Kijevig számtalan tizen- és huszoneves képviselőjében jönnek Magyarországra. Elementáris erővel akarják kifejezésre juttatni azt a meggyőződésüket, hogy lehetséges őszinte és igazi értékeken alapuló együttműködés a mai globalizált világban, és ez valós változásokat idézhet elő.

Mi magyarok máris rengeteget nyertünk ezzel a találkozóval. Az előkészületek a szokásosnál nagyobb odaadást, több időt, erőn felüli munkát kértek mindenkitől, de növekedtünk egységben, közös gondolkodásban, egymás hordozásában és elfogadásában. A Genfest szervezése folyamatosan nyitva tartotta szemünket és szívünket azzal kapcsolatban, hogy mit gondolnak, hogyan érznek, milyen problémákkal küzdenek mások szerte a világban, és a többiek igényeire fogékony és segítőkész házigazdaként, egyre jobban megtanultuk magyarságunkat, értékeinket ajándékozni a külföldieknek. Megtapasztaltuk azt is, hogy van Európának és a világnak egészségesen gondolkodó, a többi néppel őszinte kapcsolatokat építeni akaró, korunk sorskérdéseit közös erőfeszítéssel megoldani akaró része.

Nekünk magyaroknak szükségünk van arra, hogy átéljük, hogy fontosak vagyunk másoknak, hogy ők is számíthatnak ránk. De mit is adhatnak a magyar fiatalok a világ fiataljainak? Azt a kisközösségi tradíciót például, amely a szocializmus évei alatt fejlődött ki az egyházhoz hű családi és ifjúsági csoportokban, a kibontakozó egyházi mozgalmak életében. Ezek az erős, egymás vállalásán, anyagi és lelki segítségén alapuló, az egyház tanítása mellett feltétlenül elkötelezett, kenu hátán erdőben misézős közösségek olyan elkötelezett keresztényeket adtak az egyháznak, akik ezt a közösségi hagyományt a mai megváltozott körülmények között is tovább viszik.

Az Egyesült Világ projektje viszont olyan távlatokban való gondolkodásra, nemzetközi látásmódra hív, amely nemcsak a kisközösségek, hanem a szélesebb értelemben vett emberi, nemzeti és nemzetközi közösségek szintjén kíván meg reménnyel teli gondolkodást, eltökélt cselekvést. Ez további odaadást, befektetett munkát, a feladatokra való készülést kér. Ebben a feladatban találhatunk mi magyarok igazán magunkra.

A Genfest tehát már zajlik, de igazán a Genfest után kezdődik. Amikor a vendégek elmentek, szusszanásnyi pihenés után folytatjuk a munkát, új alapokra helyezve, tovább építve vagy éppen felújítva kapcsolataink hídjait.

Tóth Pál

A MI RÉSZÜNK

Kinéztünk az ablakon egy pillanatra, amikor az utcánkat egy eltörött nyomócsőből kiömlő víz árasztotta el. Közben segélykiáltásokat hallottunk, de egyszerre csak vége lett. A dráma ott kezdődött, hogy valaki éppen az alagsorban lévő edzőteremben tartózkodott és a víz akkora erővel ömlött be, hogy nem sikerült kimenekülnie. Hirtelen megpillantottuk az utcán a velünk szemben lakó fiút, aki lement egy pár fotót készíteni, de távolabb állt, nem hallhatta a segélykérést. Minden erőnkől kiabáltuk neki, hogy annak ellenére hívja a szomszéd utcában dolgozó tűzoltókat, hogy már nem hallatszanak a segélykiáltások. Hitt nekünk, szólt nekik, és hamarosan kimentették a fiút. Ha nem vagyunk határozottak és nincs ez az összmunka, akkor talán már túl késő lett volna...

S. D. G.
Budapest

NEM BÁNTAM MEG

Ebben a hónapban több olyan régóta húzódo elhatározásomat sikerült elintéznem, amiket mindig csak halogatam: megmondani valakinek valamit, utánajárni valaminek... hiszen nem tudhatom, meddig van rá lehetőségem.

Reggel jöttem haza a szentmiséről és elterveztem, hogy lesz egy nyugalmas délelőttöm, mert aznapra nem osztottam be a betegek meglátogatását. Amikor felhangosítottam a telefonomat, egy sms-t vettem észre. A feladó azt írta, hogy látogassam meg Marikát, mert hirtelen kórházba került. Felhívtam és kiderült, előző nap találkozózn vett részt a fokolárban, rosszul lett, kiugrott a vérnyomása, azért vitték be. Szerencsére már jobban volt, mondta, már csak a zárójelentésére vár, és utazik haza. Kérte, hogy nézzek ki interneten egy vonatot. Kiderült, nincs senki vele, hiszen mindenki dolgozik. Hirtelen átfutott előttem a sok szép emlék Marikáról, hogy mennyire szeretem és tisztetem őt, és fáj, hogy ilyen nehéz helyzetben egyedül van. Ki tudja, mikor segíthetek újra neki? Amikor láttam, hogy kevés vonat megy Kisvárdára, ha lekési, délutánig sem tud hazamenni, felajánlottam: odarohanok érte és kiviszem az állomásra. Már útközben eszembe jutott, hogy nem is reggeliztem, de nem bántam. Összetalálkoztunk, sikeresen odaértünk a pályaudvarra, amikor kiderült, hogy még több mint fél órát kell várni. Marika erősködött, hogy nyugodtan menjek haza, már jól van, de úgy éreztem, maradnom kell. És akkor jött a százszoros: mesélni kezdett a Genfest előkészületeiről, hogy jártak több környező településen, többek között Ajakon is, ahol Új Ifjúság tábor is volt. Ennek kapcsán felidéztük azt a fiatal fiút, aki a tábornak lelkes, építő résztvevője volt és nem sokkal később hirtelen meghalt. Aztán azokról a hajléktalanokról is szólt Marika, akikkel sok éve vannak kapcsolatban, és akikkel most közösen rendbe hoztak egy városszéli kis romos kápolnát. Amikor a püspök felszentelte, ők adtak a szállón szeretetlakomát a vendégeknek, persze Marikaék segítségével, és hogy milyen boldogok voltak, hogy adhattak...

Mikor tudtam volna ezekről a kis csodákról, ha nem hallgatok a belső

hangra? Csak hála volt bennem, nem bántam, hogy minden másképp alakult, szép volt!

Nagy Márta
Budapest

IRÁNYMUTATÁS SZERETETTEL

Izgalmas könyvet tartok a kezemben, nem véletlenül, az előző számban olvashattunk róla az Új Városban. Mi adja Tomka Ferenc Biztos út című könyvének a sikerét? Az író nagy múltú lekipásztor, teológus, aki tudományos felmérésekkel dolgozik.

Az olvasó nem csodálhat a Szerelemről, szexualitásról értelmesen alcím láttán. Diákszerelem, együttjárás, jegyesség, házasság, tisztaság – ezek csak kiragadott fejezetek. A válaszokban élete nagy döntései előtt kap a fiatal magyarázatot. Számadatokból, társadalomkutatósi tényekből, saját példából bizonyítja a szerző, hogy érdemes a tisztaságot megőrizni a házasságra készülődve is. Mégsem öncélúan, mivel ezzel az egymásra hangolódás sokoldalú és kifinomult nyelvezetét sajátítja el a párok. Megtanulnak várni és kitartani, egymásért áldozatot is vállalni. Az ilyen példa sugárzik, egészen odáig, hogy mozgalmakat indít el.

Szól a könyv szülőknek, nevelők széles körének, elsősorban a kérdés-felelet módszere miatt: az együtt végiggondolt válaszokat is az érintett korosztály adja meg. Ez a kölcsönösen mozgósító stílus vár kiegészítésére, összefoglalására, értelmezésére. Isten férfinak és nőnek teremtette az emberi fajt, nincs tehát kényes téma, és a csoportbeszélgetésekben feloldódik mindkét fél. A valóságos emberek keresésein, kudarcain, felismerésein át kiderül, hogy jó irányjelzővé még a múltban elrontott viselkedés, a keserű tapasztalat is válhat.

Mégis, mi a titka az itt élénk tárt nem könnyű, de biztos útnak? Az első keresztényeket, mint mágnes tartotta össze a közösség. Az evangéliumra alapozott tapasztalatok kölcsönössége ma ugyanígy megadja a kapcsolatok biztonságát, és az egyén kiegyensúlyozottságát. És így bátran remélhetünk az élet csodájának új és új kivirágzásában.

Hortoványi Emőke
Nagymaros

EZEK A MAI FIATALOK

Mindig zavar, ha meghallom a „mai fiatalok” kifejezést, mert általában csupa negatív jellel kapcsolják össze. Sokat beszélnek arról, hogy mennyire kiábrándultak és jövőkép nélküliek vagyunk. Ez egy örök probléma, aminek a helyrehozatalára különböző kísérletek voltak és lesznek, így most is sokan sokféleképpen igyekeznek bennünket a helyes vagy az annak vélt irányba terelni. Ez alapvetően jó dolog és azt hiszem, ez a világ természetes rendje.

Ugyanakkor ma legtöbbször azzal vagyunk kénytelenek szembesülni, hogy sosem lehetünk biztosak abban, melyek azok az elvárások felénk, amelyeknek mindenképpen fontos, hogy megfeleljünk, és melyek azok, amelyek semerre sem visznek minket. Nehéz ezt különválasztani. Talán ez az, amivel igazán meg kell, hogy küzdjenek azok a bizonyos „mai fiatalok”.

Ott van például a Facebook. Mindenkinek (na jó, majdnem mindenki) van saját profilja. Ez a profil a legritkább esetben tükrözi azt, hogy kik is vagyunk mi valójában. Többször olyan dolgokat

osztunk meg, amit bevállalunk – ráadásul mindenki előtt. Azt hisszük mi irányíthatjuk a rólunk kialakult képet, és ezzel meg is vagyunk elégedve. Azt pakoljuk fel a Facebookra amit szeretnénk, hogy lássanak belőlünk. Ezzel azt az illúziót támasztjuk, hogy szabadok vagyunk. Ugyanakkor éppen így próbálunk folyamatosan megfelelni annak a rengeteg különböző elvárásnak, amit a körülöttünk élők (szerintünk) támasztanak felénk. Pedig így lehetetlen szabaddá válni, és valóban önmagunkat adni. Nemcsak a Facebookon, hanem egyáltalán.

Egészen biztos, hogy ezek a fiatalok – akik mi is vagyunk – ugyanúgy vágynak arra, hogy legyen valami, amiben biztosak lehetnek, ami igazi érték. Legyen egy út, amire bátran ráléphetnek. Mert ami valóban szabaddá tesz, az az, ha megismerjük ezt az Utat.

Ez az a szabadság, amit most mi a Genfesttel megmutathatunk a többi fiatalnak. Ezeknek a *mai fiataloknak*.

Csabay Veronika
közgazdász

HARCBAN ÁLLNAK?

Mivel természettudományos szakon tanulok, különösen foglalkoztatnak a vallás és a tudomány kapcsolatát feszegető kérdések. Sajnos sokan úgy gondolják, hogy ez a kettő egymással szemben áll, vagy ellentmond egymásnak.

Rám, úgy érzem, mind a két gondolkodásmód hatással van. Mivel hívő környezetben nevelkedtem, az életem természetes részévé vált az Isten természetfeletti erejében való hit, amely megnyilvánul például Jézus csodáiban. Ugyanakkor az eddigi tanulmányaim során mély tisztelet ébredt bennem az emberi elme minden olyan vívmánya iránt, amelyek a minket körülvevő világ megismerésére irányulnak, és amelyek – természetüknél fogva, hiszen ok-okozati összefüggéseket keresnek – nem Isten létezéséből indulnak ki, hanem valamilyen kísérleti eredményből. Éppen azért, mert mind a két elkötelezettséget magaménak érzem, szomorúsággal tölt el, amikor azt hallom, hogy harcban állnak egymással. Számomra ugyanis annyira világos és szép a tudomány és a vallás kapcsolata. Úgy gondolom, ha valaki hittel áll a tudományhoz, akkor észreveszi, hogy azokban az apró igazságokban, amelyeket egy-egy természeti törvényben, tételben vagy

egyenletben fedezünk fel, egy sokkal nagyobb igazság tükröződik.

Mit tesz valaki, ha meg akar ismerni egy festőt vagy egy zeneszerzőt? Elkezd tanulmányozni a képeit, hallgatni a műveit. Tudom, hogy minden, ami körülöttünk van, Isten alkotása. Beleértve a saját képességünket a logikus gondolkodásra, ezért a teremtett világ megismerése számomra nem jelent mást, mint Istent megismerni. Az élő sejt működése, egy egyenlet, amit nem lehet megoldani, vagy a nemrég felfedezni vélt *Higgs-bozon*, mind Isten szépségét, ügyességét, humorérzékét dicsőítő himnusszá válnak, és úgy érzem, hálából tanulok, hiszen végső soron maga Isten tette számomra lehetővé, hogy ezeket megértsem, és nem én érdemeltem ki.

Hogy meg tudjak maradni ebben a szemlélődésben, nagy segítséget jelent egyházunk tanítása, amely elismeréssel tekint a tudósokra és a tudományos eredményekre. És azt hiszem, ékes példát mutatnak életükkel azok a tudósok és azok a tanáraim is, akik hívő emberként álltak/állnak helyt a tudományos közéletben.

Kovács Bertalan
kémia szakos hallgató

GENFEST MAGYARORSZÁGON

A világ ifjúsága Budapesten. Mit jelent ez a nagyszabású nemzetközi rendezvény a magyar fiatalok számára? Az események sűrűjében négy magyar szerzőt kérdeztünk.

Összkép a magyar fiatalok helyzetéről

Cinzia - Véleményem szerint a magyar fiatalok nem különböznek a világ más részén élő fiataloktól. Ugyanabban a globalizált világban élnek, ugyanazokkal a kihívásokkal szembesülnek, és ugyanúgy érzik a globalizáció társadalmi és kulturális hatásait.

Egy érdekes adat támasztja ezt alá. Augusztus 31-én este lesz a Genfest nyitókoncertje. Több mint nyolcval dal érkezett javaslatként, hogy milyen zeneszámok

Ha a dolog pozitív oldalát tekintjük, akkor örülhetünk ennek az egyesült világnak, amelyben az afrikai, ázsiai és európai fiatalok egyformák és szinkronban vannak, túl a gazdasági és társadalmi különbségeken. Ugyanakkor jellegzetesnek tekinthető a kulturális identitásnak ez a feltűnő hiánya is.

Zoltán - Az identitás hiányának megvannak a mélyebb társadalmi gyökerei. Én a problémák többségét az egészséges család hiányára vezetem vissza. A leg-

adják a koncert repertoárját. A dalokat hallgatva nem lehet eldönteni, hogy melyik országból küldték: jó számok, de mindegyik ugyanaz a zenei stílus, mindegyik angolul van, egyik sem tartalmaz olyan elemet, amely a saját folklór vagy nemzeti kultúra jegyeit viselné.

több fiatal esetében nincsenek meg azok az érzelmi, értelmi és szellemi alapélmények, amelyekre életét alapozhatja. Ennek következtében élete hátralévő része többnyire ezeknek a hiányoknak toldozgatásából, foltozgatásából áll.

genfest²⁰¹²

let's bridge

Kirívó probléma a férfiak, az apák hiánya. Nem csupán az egyszülős családokra gondolok, hanem arra is, hogy az apák kevésbé vannak jelen minőségi módon a családban, egyre nehezebben tudják az anyagi biztonságot fenntartani, egyre frusztráltabbak, idegesebbek, szétesettebbek. Ennek következtében a fiatalok – főleg a fiúk – emberi fejlődéséből olyan alapelemek hiányoznak mint a tartás, kitartás, küzdeni tudás, belső biztonság, világos célok, azon komplex ismeret- és főleg élményanyag birtoklása, amely által a fájdalmakkal szembe tud nézni, fel tudja őket vállalni, valamint előrehaladásához és fejlődéséhez energiát tud nyerni belőle. Ezek nélkül a tulajdonságok nélkül még nagyobb a kiszolgáltatottság az általános korszellemnek és a médiának. Néha még a minimális képesség sincs meg a megkülönböztetésre: mi jó, mi káros, mi ártalmas. Tovább sorolhatnánk: kevés az igazán hiteles, értékeket felmutató referencia személyiség és közösség.

Ezért tartom fontosnak, hogy nagyobb erővel és elszántsággal forduljunk a fiatal generációk felé, de ehhez a családokat is segítenünk kell, hogy belső egységük, életerejük növekedjen.

Cinzia – Azt hiszem, hogy amit mondasz, az nemcsak a fiúkra vonatkozik, hanem a lányokra is, sőt általában a felnőtt társadalom jelentős szeletére. Azonban látunk kell azokat az értékeket is, amelyek a nehézségek ellenére jelen vannak a fiatalok életében. A nemzetközi Genfest előkészítő bizottság egyik ülésén, néhány magyar fiatal jelenlétében beszéltünk a fiatalok helyzetéről a világon. Ott szóba került, hogy Kelet-Európa milyen erkölcsi, kulturális és vallási értékeket tud adni a Nyugatnak. Ennek fényében jobban érthető, hogy miért rendezik a Genfestet egy volt kommunista országból.

A közösségeinkről...

Rita – Én általánosan azt látom, hogy sokan vagyunk, sokféle közösségbe lehet bekapcsolódni, ami jó, mert lehetőség arra, hogy egy hálót alkossunk. Sok szempontból természetes nekünk, ami talán nem is annyira az: a Genfest szervezése közben vált világossá saját magunk számára is, hogy mennyi érték van a fiatalokban, milyen pezsgő az ifjúsági élet. A magyar fiatalok gondolkodásmódja, élete, közösségei sokaknak adhatnak lendületet és biztatást... Ezzel tehát nyithatunk a világ felé és adhatunk valamit magunkból.

Az egyik legnagyobb kihívás talán az, hogy a fiatalok nem szeretnek elköteleződni. Talán éppen amiatt, mert annyi lehetőség van, emberek, közösségek, kezdeményezések, programok... A jó dolgok közül nehéz választani, pláne elköteleződni. Nem könnyű tudatosítani magunkban, hogy ne váljunk "fogyasztókká", ne "szolgáltatást" várjunk egy közösségtől. Egy közösség akkor jó, ha én beleteszem a saját részem. Sokan nagyon leterheltek vagyunk,

és nem könnyű megtanulni nemet mondani, akár szervezőként, akár résztvevőként. Többeket pedig elbátorítatlanít a világ körülöttünk, a fájdalmak, kudarcok, az árral szemben haladás, a közönyösség, vagy a kényelmesség.

Ágoston - A kisközösségek felismerték, hogy a világ forgatagában az a legtöbb, amit tehetnek, hogy „legalább akik mi itt együtt vagyunk” összetartanak. Azt hiszem ezt nevezik úgy, hogy mindenki elvan a maga kis köreibben. A munka és a tanulás mellett maximum ennyire futja. Kevesen tekintenek nagyobb távlatok felé, hiszen a legtöbben saját közösségükben akarnak megerősödni, az újat, a másmerre (is) mutatót kizárva. Ez bezárkózást eredményez, és erősíti azt a meggyőződést, hogy „hiszen úgysem lehetünk hatással a társadalomra”. Ezért nehéz megszólítani és aktivizálni bennünket.

Tapasztalható egy ezzel látszólag ellentétes tendencia is a társadalomban. Nincs bezárkózás, nyitottság, befogadás van – szinte már határtalanul. Ez a tolerancia programja, mely többnyire langyos, veszélytelen víz. Nincs mögötte valódi tartalom. Ha a suliban vagy a munkahelyemen beszélek valakivel az értékeimről, nem utasít el, nem nevet ki. Hanem mit mond? Valami olyasmit, hogy nagyszerű, remek, hogy te magad így gondold. És itt vége. Roló lehúzza. Szuper jó, amit csinálsz, de semmi közünk egymáshoz, hagyjuk egymást békén. Nehezen tudunk hatással lenni egymásra, kis szigetek alakulnak ki a fiatalok világában, pedig éppen nekünk kellene valami komolyabb egyetértést, a társadalom egészére ható programot felmutatni.

Genfest: Istenre alapozott életstílus

Ágoston - Az a tény, hogy a Genfest hazánkban kerül megrendezésre, rendkívüli lehetőségeket rejt mindannyiunk számára. E nagyszabású találkozó fő célkitűzése, hogy egy olyan megerősítő, közösségi élményt nyújtson, amelyben Isten szeretetével találkozhatnak a résztvevők.

Rita - Különböző háttérrel, kultúrákból, vallásokból érkezünk, de amit érzékelünk, az ugyanaz lesz: Isten jelenléte köztünk. Ezért szerintem az a legfontosabb, ahogy együtt vagyunk és amilyen légkört teremtünk együtt. Ennek szolgálatában persze fontos, hogy a fiatalok nyelvén fogalmazzuk meg az üzenetünket, zenével, tánccal, személyes tapasztalatokkal, képekkel, videóval, fényvel, háttérrel, szimbólumokkal... Egy olyan életstílust mutatunk be, ami a hétköznapiakban is Istenre épül, és ami élhető, vállalható, fenntartható.

A Genfest kiváló alkalom arra, hogy azonnal belevegyünk magunkat és megtegyük saját kis és nagy lépéseinket - hidakat építve egymás közt, kultúrák közt, vagy a társadalom felé. Ebben segítenek a tapasztalatok, a mottó és az, hogy nemcsak maga az esemény a fontos, hanem a felkészülés, és aztán a folytatás is.

A Genfest megerősítés, bátorítás annak, aki így él, és motiváció annak, akit megérint mindebből valami, és belelkesül. Emellett pedig a környezetünk, a város, a társadalom számára is reményt ad és tanúságot tesz.

Cinzia - A fiataloknak szükségük van nagy eszményekre, de arra is, hogy ezeket megvalósulni lássák a társadalomban, hiszen biztos tájékozódási pontokat jelentenek, melyekből bátorságot lehet meríteni, és tettekre sarkallnak. Elég a nemrég boldoggá avatott Chiara Luce Badanóra gondolnunk, akinek az élete mérföldkövet jelentett sok fiatal számára és akinek a példája nyomán radikális döntések születtek. Chiara megmutatja a fiataloknak, hogyan kell az idők jeleit értelmezni, és hogyan lehetnek az események főszereplői.

Ahogy Zoli is említette, a fiatalokat ma sok bizonytalanság veszi körül, nehezen döntenek, nehezen vállalnak felelősséget, nehezen kötelezik el magukat egy hivatás mellett, és gyakran képtelenek igazi kapcsolatokat építeni. A Genfest erős élményt nyújtó, igazi közösségi tapasztalat, fény és sorsfordító esemény lehet a fiatalok számára: meghívás arra, hogy úgy vegyék kezükbe életüket, hogy Isten alakíthassa azt.

Genfest: céljaink

Ágoston - Célunk, hogy frissítést kapjon az a világméretű kapcsolati hálózat, mely itt Budapesten találkozik. És még egy dolog. Előző Genfesteken részt vett fiatalok tapasztalata, egy sajátos élmény: nincsenek egyedül. Nem vagyunk egyedül, a világ másik pontján is azért a célért élnek, mint amiért mi itt. Hát akkor pláne megéri csinálni!

Rita - Mi is adhatunk, és mások is adhatnak nekünk: szélesebb látókört, mások hasonló örömeit és fájdalmait, és akár a felismerést, hogy mik azok az értékeink, amit talán magunk észre sem veszünk.

Cinzia - Igen, én is így gondolom. A Genfest lehetőség, hogy a fiatalok kilépjenek a privát szférából, a Facebook világából és nem virtuálisan, hanem valóságosan is magukhoz öleljék az egész világot. Egyedülálló dolog az, amikor az ember a saját bőrén megtapasztalja Jézus szavainak közvetlen valóságát: „hogyan legyenek mindnyájan egy”. Emlékszem, hogy rám az 1980-as Genfest tette a legmélyebb benyomást és ez kihatott egész életemre, amennyiben igent mondtam Istennek. A mai fiatalokban óriási vágyat látok a hiteles személyes kapcsolatok iránt. Az internet és a globalizáció itt végtelen lehetőségekkel szolgál, de megfoszt a valós, szemtől szembeni találkozásoktól a másik emberrel és Istennel. Azt kívánom, hogy sok magyar és nem magyar fiatal tapasztalja meg, hogy Istennek szüksége van rájuk, hogy a mai, sok szempontból egyesült világ valóban az legyen, mert szívek kapcsolják egybe és nemcsak műholdak és mobiltelefonok.

Emmaus 2011-es budapesti látogatása alkalmából közelről is megismerhette a Fokoláre Mozgalom magyarországi tagjainak életét, örömeit és nehézségeit. Arra hívott mindenkit, hogy ajándékozza magát, egyénileg és közösségek is. A magyar fiatalok is csak akkor lesznek képesek szembenézni a mindennapok kihívásaival és „saját” válaszokat adni. Itt a többiek szolgálatába állíthatjuk mindazt, amit eddig elértünk, a felfedezéseinket, a harcainkat és a sikereinket.

Zoltán - A Genfest alkalom arra is, hogy ez az életstílus a világ nagyobb nyilvánossága előtt megjelenjen, a nemzethatárokon átívelő társadalmi cselekvés nemzetközi figyelmet kapjon és összefogásokat erősítsen az egyetemes testvériség szellemében.

A Genfest után

Rita - Bízunk benne, hogy a Genfest után sokan bekapcsolódnak majd a Fiatalok az Egyesült Világért Mozgalom életébe. Tervezzük, hogy átalakítjuk havi csoportos találkozóink felépítését és rendszerét, és a rendszerességre, a lelki, beszélgetős alkalmak mellett az aktivitásokra fókuszálunk. Nekem az a vágyam, és ez számomra a fejlődés iránya, hogy kiteljesedjen és megerősödjön, ami az utóbbi években már elkezdődött: egy hiteles, aktív, az evangéliumot konkrétan élő és a jó ügyet magukénak érző fiatalok közösségéből álló széleskörű mozgalom. Így lehetséges a Genfest folytatása, saját életünkre történő adaptálása. Erre szeretnénk inspirálni mindenkit!

Ágoston - Hogy mit kell tennünk? Folytatni kell az életet mind nagyobb intenzitással. És aki kicsit ismeri ezt a kifejezést, az tudja, hogy itt evangéliumi életéről van szó. Az élet igéjének megvalósításáról és közös megbeszéléséről. Egyértelműen az a tapasztalatom, hogy ahol evangéliumi élet van és ezt közösségekben meg is beszélik, ott világosabbá válik az is, hogy mit kell tenni, merre kell tovább haladni. Mondhatnám most azt, hogy közösséget kell építeni, meg hogy jobban össze kell rántani a huszonéves ifjúságot, jobban törődni az utánpótlással, a tizenévesekkel – ez mind igaz, de ne felejtkezzünk el a nulladik lépésről, minden más lépés előfeltételéről: evangéliumi élet.

Zoltán - A Genfesttől azt remélem, hogy nagyobb erővel fogunk önmagunkra találni, többen meg fognak ismerni bennünket, kapcsolatok épülnek a környező országokkal, és sűrűsödni fognak a háló csomópontjai.

Tóth Pál

ÉLŐ VÍZFORRÁS

Az Evangélium egyik gyöngyszeme ez a beszélgetés a szamariai asszonnyal. Jákob kútjánál Jézus az egyik leghétköznapibb dologról, a vízről beszél, amely mégis a legkívánatosabb és a leginkább életbevágó elem mindazok számára, akik a sivataghoz szoktak. Nekik nem sokat kellett magyaráznia, hogy mit jelent a víz.

„Mindaz, aki e vízből iszik, ismét megszomjazik. De aki abból a vízből iszik, melyet én adok, nem szomjazik meg soha többé, hanem a víz, amelyet én adok, örök életre szökellő vízforrás lesz benne.” (Jn 4,13-14)

A forrásvíz a mi természetes életünket szolgálja, míg az élő víz, amelyről Jézus beszél, az örök életet.

Ahogy a sivatag is csak egy bőséges esőzés után virágzik ki, ugyanígy a keresztségben elvetett mag is csak akkor sarjadhat ki, ha Isten igéi táplálják bennünk. És akkor a növény növekedni kezd, új hajtásokat hoz: fává fejlődik vagy gyönyörű virággá, mert az ige élő vízből táplálkozik. Ez adja neki az életet, és tartja is fenn mindörökre.

„Mindaz, aki e vízből iszik, ismét megszomjazik. De aki abból a vízből

iszik, melyet én adok, nem szomjazik meg soha többé, hanem a víz, amelyet én adok, örök életre szökellő vízforrás lesz benne.”

Jézusnak ezek a szavai mindnyájunkhoz szólnak, akik szomjazunk ezen a világon: azokhoz, akik tudatában vannak lelki szárazságuknak, és érzik a mardosó szomjúságot; és azokhoz is, akik nem látják szükségét, hogy merítsenek az igazi élet és az emberiség nagy értékeinek a forrásából.

Jézus lényegében a mai kor minden emberét hívja, amikor megmutatja, hol találhatunk választ a kérdéseinkre és beteljesülést a vágyainkra.

A mi dolgunk tehát az, hogy merítsünk az Ő szavaiból, és hagyjuk, hogy átitasson minket üzenetével.

Mégis hogyan?

Úgy, hogy újraevangelizáljuk az életünket megvizsgálva azt szavai tükrében, keresve a módot, hogy úgy gondolkozzunk, mint Jézus, az Ő szívével szeressünk.

Minden pillanat, amikor az evangéliumot próbáljuk élni egy csepp az élő vízből, amelyből Jézus ad inni.

A szeretet minden megnyilvánulása felebarátaink iránt egy-egy korty ebből a vízből.

Igen, mert ennek az élő és oly értékes víznek az a sajátossága, hogy minden alkalommal feltör szívünkben, valahányszor

megnyitjuk a többiek szeretetére. Ez a forrás – Isten forrása – annyira lesz bővizű, amennyire mások szomját oltjuk vele kicsi vagy nagy szeretet-tetteinkkel.

„Mindaz, aki e vízből iszik, ismét megszomjazik. De aki abból a vízből iszik, melyet én adok, nem szomjazik meg soha többé, hanem a víz, amelyet én adok, örök életre szökellő vízforrás lesz benne.”

Megértettük tehát, hogy szomjunk csillapításához azt az élő vizet kell ajándékoznunk, amelyet Jézusból merítünk önmagunkban.

Néha elég egy szó vagy mosoly, az együttérzés egy egyszerű jele, hogy ismét eltöltsön minket a

Szentföldi táj: a Jordán felső szakasza

¹ vö. Mt 18,20

² vö. Jn 7,38

EVANGÉLIUM A MINDENNAPOKBAN

teljesség, a mély megelégedettség, a kitörő öröm érzése. És ha folytonosan adunk, akkor a békének és az életnek ez a forrása egyre bővebb vizet fog adni, és nem apad el soha.

Van egy másik titok is, amelyet Jézus nyilatkoztatott ki nekünk, egy másik kiapadhatatlan forrás. Amikor ketten vagy hárman egyesülnek az Ő nevében, szeretetével szeretve egymást, Ő közöttük van.¹ Ilyenkor szabadnak, egynek, fényvel telinek érezzük magunkat, és élő víz forrásai fakadnak szívünkben.² Jézus ígérete válik így valóra, mert a víz, amely szomjunkt örökre eloltja, tőle ered, aki itt van közöttünk.

Chiara Lubich

Fotó: Fehérvári Lajos

HATÁROZOTT NEM

Afrikai vagyok és Észak-Olaszországban tanulok. Nemrégiben olvastam egy cikket, melyben a szerző arról ír, hogy sötét éjszaka árasztja el a nyugati kultúrának minden területét és ezzel az autentikus keresztény értékek rombolását idézi elő. Igazából nem értettem meg ennek a cikknek a lényegét egészen addig, amíg nem történt valami olyasmi, ami felnyitotta a szemem.

Barátaim azt javasolták, hogy szórakozzunk együtt. Heten-nyolcan voltunk és egy táncos lokálba mentünk be. Eleinte jól éreztem magam. A többiek is biztattak, milyen jól táncolok... „A zene a véredben van” – mondták. Hamar észrevettem, hogy mellettem a többiek úgy táncoltak, hogy sem magukra, sem másokra nem voltak tekintettel, nem a szórakozás kedvéért, hanem azért, hogy kétértelmű jelzéseket adjanak. Lassan-lassan egy halk hang azt mondta, hogy menjek az árral szemben és méltóságteljesen, szeretettel táncoljak.

Néhány óra múlva barátaim azt javasolták, hogy menjünk egy másik szórakozóhelyre. Hittem nekik, mert tulajdonképpen a barátaimról van szó. Már indultam is velük. Beleptünk és bizony kellett egy kis idő, amíg rájöttem, hol

is vagyunk: üvöltött a zene, a fények ide-oda cikáztak, a szagokról nem is beszélve... Le voltam döbbenve. Hiszen ez nem egy normális diszkó, hanem... Iszonyúan csalódott és dühös voltam. Felálltam és szó nélkül távoztam. Az egyik barátom a nyomomba eredt, gorombáskodott, gúnyolódott, de nem válaszoltam neki semmit. Néhány perc múlva a többiek is elhagyták azt a helyet és követtek. De már nem azért, hogy gorombáskodjanak, hanem hogy beismerjék, igazam volt. Végül mindenki kijött, én pedig csak ámultam, hogy az árral szemben úszás egész láncolatát hoztam létre, anélkül, hogy beszéltem volna a keresztény értékekről, melyekben hiszek. Istent sem említettem meg, hanem látták és megértették, hogy mit képviselek.

Néhány hónap múlva már el is felejtettem a történetet, amikor az egyik fiú meglátogatott. Elmondta, hogy mennyire megbánta a történeteket és elhatározta, hogy nem akar többé ilyen helyeken szórakozni. Ez megdöbbenő volt és egyben világos is, hogy Jézus kezdett el benne dolgozni.

Ezzel a tapasztalattal lett világos, mennyire fontos, hogy a világ bizonyos javaslataira nemet mondjak, mert a tanúságtétel érinti meg az embereket.

Yves
Kamerun

A TÁRSADALMI FORRADALOM

Semmit sem veszített aktualitásából, ahogy Chiara Lubich 1975. január 25-én szenvedélyes, magával ragadó módon felvázolta az evangéliumon alapuló társadalmi forradalom megvalósulását.

Azt gondolom, hogy az evangéliumot nem értették meg igazán az emberek, mert ha megértették volna, akkor nem lenne másra szükség a társadalmi forradalom tekintetében sem.

Az evangélium egyik mondata így hangzik: „Ti elsősorban az Isten országát és annak igazságát keressétek, s ezeket mind megkapjátok hozzá!” (vö. Mt 6,33) Aztán egy másik: „Aki nevemért otthagyja apját, anyját, feleségét, gyermekeit és földjét, megkapja a százszorost itt a földön, és az örök életet.” (vö. Mt 19,29) Aztán ismét egy másik mondat: „Bármit kértek az Atyától a nevemben, megadja nektek.” (vö. Jn 16,23) Majd egy másik: „Bármit kértek az Atyától az én nevemben, higgyetek benne, hogy már megkaptátok, és megkapjátok.” (vö. Mt 21,22)

Elegendő lenne ez a négy mondat ahhoz, hogy minden társadalmi probléma megoldódjon. (...) Igen, mert amikor Jézus azt mondja: „Ti elsősorban az Isten országát és annak igazságát keressétek, és ezeket mind megkapjátok hozzá!”, akkor az „ezeket mind megkapjátok hozzá” jelenti a kenyeret, az otthont, az élelmet, a ruházatot, a gyermekeket, a családot, és minden mást is, ami ráadásként érkezik. (...)

A „Kérjétek és kaptok” azt jelenti, hogy olyan Istenről van szó, aki képes mindent megadni. Mi viszont az evangéliumnak csak lelki dimenziót tulajdonítunk. Ezzel szemben az evangéliumban számtalan olyan mondat van, amely az emberi szempontokról szól, mert Jézus Isten-ember. Erről beszél Igino Giordani is, aki azt mondja, hogy létezik a mi Atyánk, de létezik a mi mindennapi kenyerünk is. Való igaz, hogy a Miatyánkban kérjük a mindennapi kenyeret, vagyis kérjük a konkrét dolgokat. Értem én, hogy ki lehet dolgozni keresztény társadalmi tanítást, alaposan lehet tanulmányozni a gazdasági és társadalmi rendszereket, de kinek volt valaha is bátorsága ahhoz, hogy a társadalmi forradalmat Isten igéjére alapozza? Szerintem senkinek sem. És tudjátok, hogy miért nem? Mert nem értették meg ezeket a szavakat. Jelenleg még ott tartunk, hogy saját magunkat evangelizáljuk újra. Éppen csak hogy meg tapasztaljuk azt, hogy ha kérünk, akkor kapunk, és ha keressük Isten Országát,

akkor a többi megkapjuk. (...) Ha majd a fejlődő népek körében ezt hirdetni is tudjuk és azon túl, hogy kenyeret viszünk nekik, – hiszen az evangéliumban ez áll: „Adjatok enni az éhezőknek és adjatok inni a szomjazónak” –, tehát amikor majd a kenyér, a ruha és a börtönlátogatás mellett hirdetni is fogjuk az evangéliumot, akkor a leghitelesebb, leghatalmasabb, a leghatékonyabb társadalmi forradalmat visszük végbe. (...)

Nemrégiben beszéltem a fiataloknak, akik hirtelen annyira belendültek, (...) engem is magukkal ragadva, hogy az jutott eszembe: olyan lelkesek, hogy valaki még meg is tévesztheti őket, mert kapcsolatba kerülnek a kommunis-tákkal, akik becsapják őket, aztán kapcsolatba kerülnek a liberálisokkal, és ők is csalódást okoznak nekik. (...) Ekkor azt mondtam: „Gyertek velem, tartsatok az én pártommal.” (...)

Ha elmennének a nyomornegyedekbe a Fülöp-szigetekre, Argentínába, és miután adtak kenyeret, iskolákat, és utána beszéltek az evangéliumról az összes következményeivel együtt, (...) akkor megdöbbenéssel mondanátok: elegendő az evangélium, nincs szükség másra. (...)

Jézus Isten, aki emberré lett, lejött közénk a földre. Azt gondoljátok, hogy nem oldja meg a társadalmi problémákat? Nem csupán azért jött, hogy megmentse a lelkeket, és hogy felvigyen minket a mennyországba, hanem azért jött, hogy jóllakasson. Földi működésének jó részében betegeket gyógyított és halottakat támasztott fel. Életének ezért kettős jellege van: egy emberi és egy isteni. (...) Hallottam innen is onnan is a társadalmi forradalomról, (...) de ha jól megérténénk, hogy ki is Jézus, akkor mindent meg tudnánk oldani. Egyedül vagyunk, kicsik vagyunk, de egy olyan kincs van a kezünkben, amely egyik napról a másikra – erről meg vagyok győződve – robbanni fog. Ezt a meggyőződést a Szűzanya ültette el bennem a Magnificatban. Azt mondja, hogy Isten letaszította trónjokról a ha-

talmasokat, az alázatosakat pedig felemelte, az éhezőket javakkal töl-tötte el, de a gazdagokat üres kézzel küldte el. (vö. Lk 1, 53) Így néz ki a társadalmi forradalom: az éhezőket javakkal eltölteni, és a gazdagokat üres kézzel elküldeni. (...)

A Magnificat mondatai az evangéliumban szerepelnek, nem mások, mint evangélium. Az evangéliumnak a szenvedélyünkkel kell válnia. A világban azonban nagy az ellenszenv a vallásos dolgok iránt. (...) Valaki azt is mondta nekem, hogy kettős viselkedés figyelhető meg, különösen a fiatalok között. Egyrésztől létezik ez a visszautasítás, hogy nem akarnak hallani a vallásról, (...) másrésztől vannak olyan fiatalok, akik ébrednek és (...) ha nem is látják Jézusban az Istent, hanem az embert, egy szupersztárt, de legalább vonzódnak felé. (...)

Fontos a szívünkbe helyezni azt a vágyat, hogy az evangéliumból kibontakozzon a társadalmi forradalom, és megmagyarázzuk, hogy a társadalmi forradalom az evangéliumon alapul. (...) Sok szent fog megjelenni, mert szükség van élő evangéliumokra. (...) Sok szociológus is meg fog jelenni, mert a szociológia a filozófiára, a teológiára épül, de az evangéliumban ott van minden, minden, minden. Jézus a világba jött és emberként gondolkozott, (...) mert Jézusban két természet volt, az emberi és az isteni. Gondoljátok, hogy Jézus elméjéből hiányzott volna a filozófia és a teológia? (...) Isten fiának elméje a legmagasabb szintű teológiával és a legmagasabb szintű filozófiával rendelkezett.

Kezdjük el! (...) Bátornak érzem magam, mert Valaki bátorságot öntött belém, de ha ti is velem lennétek, akkor még bátrabb lennék.

Chiara Lubich
Fordította: Fekete Mária

Fotó: CN

SOPHIA KOLLÉGIUM EGYETEMISTÁKNAK

A Sophia Egyetemi Intézet hit és civil tudás, tettekre váltott vallásos élet és teológiai reflexió egysége. Tanúság a megújult felsőoktatásról, közös életről diákok és tanárok között, a párbeszédről, amely átjárja a tanulás, a kutatás hétköznapi gyakorlatát. A Sophia Egyetemi Intézet öt éve megvalósuló álom Loppianóban, a Fokoláre Mozgalom kis város-

szerzett ismereteket, új látásmódot és cselekvési stratégiát ad. Az első, úttörő évfolyamok osztoznak az újdonságot kezdeményezők örömeteli felfedezéseiben, de bizonytalanságaiban is, hiszen a kívülállók közül sokan még nem teljesen értik, hogy miről is van szó, mire lehet az új diplomát használni. A végzős hallgatók közül azonban már jó páran a versenyszféra áhított helyein találtak állást, ami elgondolkodásra késztet.

A *Sophia* nem akar egyetemi mamuttá fejlődni, hanem inkább egyetemi intézetek világra kiterjedő, emberléptékű hálózatát kívánja fokozatosan kiépíteni, ahol egyre jobban kibontakozik a Fokoláre karizmájának sajátja intellektuális szinten is. Amióta tanárként három évet töltöttem a loppianói intézetben és részt vettem a kezdeti időszak emberi és intellektuális élményt nyújtó munkájában, sokszor azon jár az eszem, hogy hazánkban, a mi körülményeink között hogyan tudnánk kapcsolódni az ott folyó oktatási, nevelési, kutatási, útkereső munkához. Legszívesebben minden magyar egyetemista ismerősemet felpakolnám egy buszra,

Mit is tehetnék a *Sophia* megismertetése érdekében a magyar egyetemisták között, és hogyan kapcsolódhatnánk mi is ahhoz a hálózathoz, amely egészen különböző megnyilvánulási formákban, de kibontakozóban van több helyen is a világon? A *Sophia* egész valóságát nem tudjuk reprodukálni Magyarországon, ehhez több szempontból nincsenek meg a feltételeink, kis lépéseket azonban tehetünk.

A *Sophia szakkollégium* a loppianói intézményhez kapcsolódó, egyetemi szintű program, ahová vállalkozó kedvű egyetemistákat várunk szakirányra való megkötés nélkül, akik szívesen részt vesznek egy felfedező jellegű műhelymunka örömeiben és nehézségeiben. Budapest belvárosában, az év során nyolc alkalommal, hétfői napokon a közösség témaköréhez kapcsolódó kérdéseket fogjuk vizsgálni szakértő előadókkal. A szakmai párbeszéd szellemében több oldalról is megvilágítjuk majd ezt a témát, és terítékre kerülnek olyan kérdések, mint a települések közössége, a kulturális és politikai közösség, nemzetközi közösség, közösség és környezet, együttműködés és verseny, közösségi konfliktusok, közösségi gazdaság és közösségi média.

Tóth Pál

Gondolkodás Jézussal közöttünk.
Több szempontú világlátás.
Akinek kedve van, jöjjön!

ában. A világ különböző országaiból érkező, vállalkozó kedvű egyetemisták felismerték, hogy a már megszerzett szaktudásukhoz képest kaphatnak még valami lényegeset, az egység kultúráját. Ez új képbe rendezi a korábban meg-

és legalább egy hétre elvinném Loppianóba. Néhányan közülük valóban el is jutottak a helyszínre, sőt, egyikük első magyar fecskéként el is végezte az új szakot.

A programról részletesebb információ:
<http://sophiakollegium.wordpress.com>

Jelentkezés és további információ:
pal.toth@iu-sophia.org e-mail címen
2012. szeptember 10-ig.

TÚL MINDEN ÉJSZAKÁN

A Fokoláre Mozgalom püspök barátai közül a múlt hónapban több mint hatvanan elzarándokoltak Boldog Chiara Luce Badano sírjához, a Genova közelében levő Sassellóba.

A világ különböző egyházmegyéit képviselték és arról tettek tanúságot, hogy Braziliától Pakisztánig, Madagaszkáron át Olaszországig mindenütt sok fiatalot megérintett Chiara Luce példája. Nem véletlen, hogy őt választották meg, mint közbenjárót a 2013-as fiatalok világtalálkozójára, amit Rio de Janeiróban rendeznek meg.

A közös szentmisén az egyik bíboros beszédében azt emelte ki a húsz évet élt lány életszentségéből, hogy képes volt bemutatni: az élet legyőzi a halált, és az ember képes megváltozni.

A püspökök Chiara Luce sírjánál azért imádkoztak, hogy járjon közbe a Szent Utazáson való előrehaladásunkért, melyet az egység lelkiségében Chiara Lubich tárt elénk.

Bangkok püspöke hangsúlyozta, hogy Luce az egyház számára élő példa arra, mit jelent valóra váltani az evangéliumot és a testvéri szeretetet. Egyben azt is aláhúztta, hogyan haladhat előre egy keresztény család a hit útján próbatételek, fájdalmak közepette, vagy a halál közeledtével.

Minden püspök egyetértett abban, hogy Chiara Luce teljes életet élt az örömben, melyet abban talált meg, hogy elfogadta Isten előre nem látható tervét. Azáltal, hogy a szeretetet választotta,

a kereszténység lényegét ragadta meg. Azok a fiatalok, akik nem hisznek Istenben, ebben a lányban a normalitás példaképét találják meg, mely elvezet Istenhez és aztán az Egyházhoz.

Maria Voce is jelen volt a püspökök találkozásán és ezt nyilatkozta: „Azt érzem, hogy az egység karizmája miatt Chiara Luce a húgom, mert a Fokoláre Mozgalom gyermeke, melynek jelenleg az elnöke vagyok, de a nővérem is, mert ahogy az atléták futnak az Olimpián, megelőzött az életszentségben.”

De ki is volt ez a normális lány?

Tíz évesen ismerte meg az egység lelkiségét és nem sokkal később ezt írta: „Új fényben fedeztem fel az evangéliumot. Ahogyan könnyű megtanulni az ábécét, ugyanilyen könnyen kell megtanulnom, hogy éljem az evangéliumot!” És folyamatosan erre törekedett a hétköznapi helyzetekben, az iskolában, a sportban, szüleivel, barátaival. 18 éves volt, amikor erős fájdalmat érzett a vállában teniszezés közben, mely csak erősödött, ezért kórházba került. A diagnózis: áttétes csontok. Ezt követték a sebészeti beavatkozások, a kemo- és sugárterápiák. Erről így írt: „Ezt a betegséget Jézus a legmegfelelőbb pillanatban küldte, azért, hogy újra megtaláljam Őt.”

Ez adott lendületet abban, hogy a mozgalomban és a mozgalomért éljen, hiszen a két év leforgása alatt rengeteget „tevékenykedett”. De nem hiányoztak a lelki próbatételek mélységei sem, amikor megtapasztalta az evangélium keménységét. Állapota egyre rosszabbodott és elérkezett az utolsó pillanat, amikor ezt mondta édesanyjának: „Szia, legyél boldog, mert én az vagyok.”, majd Chiara Luce megérkezett, de volt még egy utolsó ajándéka: kivették szaruhártyáit, amelynek köszönhetően két fiatal lát.

Tóth Judit

ALBERTO ÉS CARLO: A TERMÉSZETFELETTI BARÁTSÁG

Genovai fiatalok voltak, barátok, huszonévesek. A Fokoláre Mozgalomhoz tartoztak és majdnem egyszerre, negyven nap különbséggel hunytak el. Mindketten hittek Isten szeretetében. A Katolikus Egyház történetében egyedülálló, hogy egyazon boldoggáavatási eljárásban ismerik el életszentségüket.

Egy alpesi menedékház előtt. Alberto a hegymászás szerelmese volt (az első sor közepén, vörös pulóverben).

Alberto Michelotti (1958) és Carlo Grisolia (1960) két külön világ, sok szempontból eltérő karakterű fiatal volt. Összetartotta őket a barátság és az a hivatás, hogy az egység lelkiisége szerint együtt szentté váljanak. „És ha rövidesen én már nem lennék – írja Carlo Albertónak –, megéreznéd, milyen fontos, hogy ebben a pillanatban én is itt vagyok, mivel éppen a fájdalom az, amitől még inkább átéljük a közelséget.” 1980-ban Alberto hegymászás közben

szakadékba zuhant, Carlót pedig elvitte egy daganatos betegség alig negyven nap leforgása alatt.

Két jó barát és egyetlen boldoggáavatási eljárás, az egyház történetében egyedülálló esemény. Előfordult már két testvér, Cirill és Metód esetében, valamint házaspárokkal, de két baráttal még sohasem. 2005-ben a kölni ifjúsági világtalálkozón róluk beszélt Bertone bíboros: „Két genovai fiatal, akik nagyszerű barátok voltak. Barátságukat egy közös cél szülte és táplálta: hogy elvigyék

mindenkinek az evangéliumi ideál ajándékát, amely elbűvölte őket. Carlo Grisolia és Alberto Michelotti története egymás közt és a kortársaikkal olyan barátság volt, amely az éleltszentségre irányult... az evangéliumi testvériségre, a közös eszményekre és célokra, valamint arra a közösségre, amit Jézus köztünk lévő jelenlétén értünk, amelyet megígért az evangéliumban: „Ahol ketten vagy hárman összegyűlnek a nevemben, ott vagyok közöttük.” (Mt 18,20)

Alberto Michelotti

„Olyan családban születtem és nőttem fel, ahol soha nem láttunk szűköséget. A szüleimmel sem adódtak komolyabb nehézségeim. Tizenhárom évesen nem voltak barátaim, egyedüli gyerek voltam és csak az otthon és az iskola létezett az életemben.” Alberto ebben a néhány tömör mondatban foglalja össze gyermekkorát. „Plébánosom beszélt nekem Jézusról közöttünk,

Istenről, aki személyesen szeret engem.” Ekkor ismerkedik meg az egység lelkiiségével.

Egyik osztálytársa, így emlékszik rá: „Az első évekből nem sok emlékem van Albertóról, de ahogy múlt az idő, kezdett kiválni a 'nyájból'. Osztályelső lett, de 'emberséges' osztályelső, aki egyszerűen és alázattal segített a többieknek.” Találkozik egy lánnyal, akivel kapcsolatot kezd a megismert új, evangéliumi stílus szerint és együtt vágnak bele ebbe az újfajta kalandba. Később ezt írja egy barátjának: „Jézus a rá jellemző módon szólított meg, vagyis azzal, hogy ne tartsak meg magamnak semmit... Az a jó, amikor észreveszed, hogy az életedben lapoznod kéne már... Először is nem te vagy, Alberto, otthon,

zés egy kambodzsai pap szavaira utal, aki mielőtt visszautazott volna üldöztetésektől nyomorgatott hazájába, ezt mondta Chiarának: „Megyek, hogy meghaljak a népemért.” Ugyanebben az évben írja Alberto: „Egyik nap benyitok a kikötő közelében található lepukkant kocsmába. Elsőre ösztönszerűen menekülnék. Nem tudom elhinni, hogy létezhet ilyesmi a mi városunkban. Néhány hónapja az egység lelkiiségét élő fiatalok oda járnak segíteni egy papnak, aki egyedül küzd ezzel a reménytelen helyzettel. Színes bőrrű, letört tengerészeket találok, akiket senki nem szerződtetett. Nincs mit enniük, nincs mibe öltözniük. Egy ghánai fiú kérdez tőlem valamit; de nem értem a nyelvét. A segélycsomagból nekilátunk közösen

az iskolában, a barátnőddel vagy a barátaiddal, hanem Jézus az. Ezért létezel. Vagy ajándékozol Isten dolgaiból, vagy jobb, ha ott hagysz mindent.”

Barátaival beleveti magát az *Életünket adni a népünkért* elnevezésű projektbe, amelyet Chiara Lubich indított el a fiatalokkal. Az elneve-

kiválasztani egy rá illő nadrágot. Este megyek haza: talán először fordul elő, hogy ilyen boldog vagyok. Most tudom, honnan ez az öröm.”

Mérnöknek tanul. Szellemességével és vezéregyéniségével kitűnik az otthoni barátai közül és a többi fiatal közül is.

Carlo Grisolia

Carlo két évvel fiatalabb Albertónál, 1960-as születésű. Családjá ismerte már a Fokoláre Mozgalmat és az egység lelkeségét. Albertóhoz képest inkább magába forduló fiú. Érzékeny, költői és álmodozó természetű, kezében mindig gitárral, készen arra, hogy barátait belelkesítse újabb és újabb akkordokkal. „Az általános iskola évei alatt az osztályterem falain kívül minden ugyanúgy zajlott: játék, csavargás a szántóföldeken és a mezőkön, télen hógolyózás és szánkózás, a legőszintébb szeretetben a testvéreimmel.” – írja egy előkerült feljegyzésében. „A tanuláshoz a kedvem nem hiányzott, barátból annyi volt, amennyit csak akartam, és hittem Istenben azzal a tiszta, gyermeki hittel, ami erre a korra jellemző. Az a pillanat azonban, amikor lényegében tudatára ébredtem, ki vagyok, az elsőládozásomon volt.”

Feljegyzések, költemények és dalok tanúskodnak lelki érlelődéséről, kétségeiről és hitéről, főképpen a kórházban töltött negyven nap alatt. Carlónál is – ahogy Albertóval történt – egy pappal összeismerkedve állt be a fordulat 1977-ben, ami meghozta fontos döntéseit. Abban az esztendőben érti meg: tennie kell azért, hogy megvalósuljanak elképzelései és reményei. Ezt írja unokatestvérének: „Nem vagyok képes semmire. Ha magamra gondolok, amilyen egoista, féltékeny és leverte vagyok... Úgy érzem, képtelen lennék akár egyetlen lépést is megtenni. Ám az élet változhat, szerethetünk... Amikor gondjaid vannak, amikor nem sikerül mosolyogni, akkor rajta, szeress, szeress, szeress!” Bekapcsolódik a plébániai életbe és elkezd járni az egyik csoportba. Ott ismerkedik össze Albertóval. Három év barátság: szép, intenzív és radikális időszak.

1980-at írunk

Gondterhes év mind Albertónak, mind Carlónak a váratlan katonai behívó miatt. Carlo a haditengerészethez kerül és fél, hogy hajóra kell szállnia. Időközben, Rómában lezajlik a Genfest. Albertót a szervezők élvonalában találjuk, de Carlo is igyekszik jelen lenni, képeslapokat ír, hogy imáiról biztosítsa a többieknek.

Alberto Carlónak küldött utolsó levelében ez áll: „Szia Carlo! Egyedül vagyok egy templomban és hallgatom, hogyan dobol az eső a tetőn. Nagyon szép, különleges pillanat. Szinte nem mennék el innen többet. Azért jöttem ide, hogy

Jézus szívébe helyezzem mindazt a végtelen sok dolgot, amihez nem értek, amit esetleg csak elrontanék. Ebben a csendben Isten most azt válaszolja nekem, hogy nem állhatunk meg, szeretni kell, szeretni mindenkit, hogy az igazi szeretetet éljük, azt, amelyik a fájdalomból születik.”

Alberto nagyon szereti a hegyeket és elhatározza, hogy ott tölti a nyarat. Augusztus 18-án, reggel fél ötkor elindul barátjával, Tizianoval a Tengeri-Alpok egyik legszebb csúcsára. A sziklamászás utolsó szakaszán azonban a jég egyre kiszámíthatatlanabb és a fiúk óvatosan haladnak. A csúcs már ott magasodik ötven méterre felettük, alattuk pedig 1300 méteres mélység. Albertónak egyszer csak lecsúszik a lába a mászóvasról, és barátja

szeme láttára 400 métert zuhan lefelé. Társa már hiába mászik fel a másik oldalon a csúcsra, hogy a menedékházból segítséget kérjen, nincs mit tenni.

Sokan jönnek össze,

hogy elbúcsúztassák Albertót. Éppen előző este, mielőtt aludni tértek volna, olvastak el együtt egy részt Chiara Lubich *Elmélkedések* című könyvének *Vízsga* című írásából. „Ha egy diák előre tudná a vizsgakérdéseket, bizonyára alaposan megtanulná a válaszokat... Mi ismerjük a záróvizsga kérdéseit: „Éhes voltam, és ennem adtatok, szomjas voltam és innom adtatok...” Egyedül a szeretetről szól majd mindenkinek az utolsó vizsgája! Most jó éjszakát kívánva kérjük Istentől a szép időt is holnapra.” A temetésen megjelentek között nem találjuk azonban a legjobb barátot, Carlót, akinek kivizsgálásokra kellett mennie sorozatos ájulások és érgörcsök miatt. Az orvosi szakvélemény alapján pár óra leforgása alatt kórházba utalják. Az

előtte álló negyven nap választja el a két barátot intenzív utazásukon attól, Akivel minden testvérükben találkoztak.

Kórházi ágyából magához kéri gitárját, hogy egy kis zenével felvidítsa a betegeket, akik közül sok az idős ember. Állapota romlik. Bevérzik a tüdeje és áthelyezik egy jobb felszereltségű kórházba. Az első sikeres műtét után egy újabb bevérzés. Ekkor már mindenki arra gondol, hogy ezek lehetnek az utolsó órák. Estefelé édesanyját beengedik hozzá. Carlo ezekkel a szavakkal fogadja: „Anyá, eljött az idő, hogy egészen Istennek adjam magam.”

Az alig több mint másfél hónapos betegség Carlót megváltoztatja: szilárdan kiáll, tanúskodik a hitről. Barátok, orvosok, ápolók és családtagok, akik az ágya mellett segédkeznek, elidőznek mellette. A következő napokban javulás áll be és ezt a mondatot írja Chiarának: „Úgy mint te, a vele való találkozásért élek”.

Az egyik ápolónak bizalmasan így fogalmazott: „Tudom, hova megyek. Utolérem a barátomat. Magam mellett érzem, mindig itt van velem.”

Temetésére ezernél is többen jönnek el. Néhány hónappal korábban Chiara Lubich azt mondta a Fokoláre Mozgalom fiataljainak: „Kívánom nektek, hogy váljatok szentté, nagy szentekké. Biztos vagyok benne, hogy kezetekbe adom a boldogság kulcsát.” Carlo és Alberto megtalálta ezt a boldogságot, ahogy Jézusért élt és vele találkozott minden testvérben. Bertone bíboros így írt a családtagoknak az egyházmegyei eljárás megindításakor: „Különösen annak örülök, hogy a kánonjogi vizsgálat együtt halad előre, úgy, ahogy ők töltötték együtt fiatalságukat példaadó nagylelkűséggel.”

Mariagrazia Baroni
fordította: Bartus Sándor

A genovai régi kikötő látképe. Filmet forgatnak Alberto és Carlo életéről.

Alberto beszélget Giancarlo Falettivel, aki most a Fokoláre Mozgalom társelnöke.

EGYESÜLT VILÁG PROJEKT - UNITED WORLD PROJECT

Chiara Lubich 2005-ben így fogalmazott „A korunkat jellemző kiáltó ellentmondások láttán biztos támpontokra van szükségünk, olyan erős eszmékre, amelyek megmutatják a kiutat a válságból, amelyek képesek markánsan alakítani gondolkodásunkat és cselekvésünket, amelyek képesek megszólítani és elköteleződésre készíteni minden egyes embert, de a népeket is, gazdasági, társadalmi és politikai berendezkedésükkel együtt. Létezik egy ilyen egyetemes eszme, amely már a megvalósulás útjára lépett, és amely alkalmasnak mutatkozik, hogy méltó válasz legyen erre a korszakos kihívásra. Ez az eszme az egyetemes testvériség.” Már a 2006-os budapesti Volontarifest is ennek a gondolatnak a jegyében fogalmazta meg társadalmi programját, kihangsúlyozva, hogy egy lelkeségi mozgalom nem csupán az egyének és a kisközösségek lelki életére lehet hatással, hanem valódi társadalomformáló erővel rendelkezik. A 2012-es Genfesten a fiatalok kapnak szót, akik ezt az eszmét új lendülettel, távlatokban gondolkodva, az egész világra kiterjedő összefogással kívánják kibontakoztatni.

A Genfest fiataljai az egész világra kiterjedő, nagyszabású kezdeményezést indítanak az egyetemes testvériség és az egyesült világ eszméjének konkrét megvalósítása érdekében.

Az egyetemes testvériség nem maradhat egy elvont eszme, tudatos munkára van szükség ahhoz, hogy hatással legyen az emberek hétköznapi életére. Az elsődleges cél annak tudatosítása a fiatalokban, hogy aktív szerepet kell vállalniuk saját jövőjük alakításában. A föld hét milliárd lakosa közül majd két milliárd fiatal, és tíz fiatal közül nyolc Ázsiában vagy Afrikában él. A világ ma olyan hatalmas mértékű társadalmi átalakulásokon megy át, amit a korábbi korok nem ismertek. Így még aktuálisabb a kérdés: Milyen jövő vár a fiatalokra? Lesz-e munkájuk, otthonuk, tudnak-e családot alapítani, értelmes életet élni? Nagyon is tudatában vagyunk annak, hogy a globalizáció önmagában nem old meg semmit, és ezt

egyre többen ismerik fel. Számos olyan törekvés van ma világszerte, amely konstruktív összefogásokat sürget a béke, a párbeszéd, a fenntartható fejlődés érdekében. A Genfesten is megjelenik egy „nép”, amely úgy döntött, hogy megpróbál testvérként élni, a testvériség kultúráját kidolgozni és azt másoknak is ajánlani.

Aláírásgyűjtő kampány

Az Egyesült Világ Projektet a Genfesten fogják a fiatalok hivatalosan bemutatni és akkor indul el az aláírásgyűjtő kampány is, ahol a résztvevők csatlakozhatnak a kezdeményezéshez. A Genfest mottója: „Let's bridge” így nem korlátozódik a nemzetközi talál-

Fotó: Papp Csaba

kozó együtt eltöltött napjaira, hanem egy hosszú távú, átgondolt és jól szervezett program keretében biztosítja a kezdeményezés folytonosságát.

De mit is vállal az, aki csatlakozik az *Egyesült Világ Projekt*hez? Először is azt, hogy életét a Genfesten javasolt életstílus szerint alakítja, és azon a helyen, ahol él, az egyetemes testvériség konkrét megvalósítására törekszik. Ezzel tagja lesz egy egész világra kiterjedő hálózatnak, amelyet a Genfesten résztvevők saját környezetükbe visszatérve aláírások gyűjtésével tovább szöhetnek. Az aláírók egy narancssárga karkötőt kapnak, annak jeléül, hogy nemzetközi szinten támogatják a projektet, és aktívan hozzájárulnak megvalósításához.

Vegyük sorra a projekt egyes elemeit.

Egyesült Világ Hálózat – United World Network

A vállalat: „Elkötelezzük magunkat az *Aranyszabály* élésére, amely sok kultúra és tradíció alapját képezi: »*Tedd másoknak azt, amit szeretnél, ha veled tennének; ne tedd másoknak azt, amit nem szeretnél, ha veled tennének*«, tudatában annak, hogy a változást magunkon kell kezdeni. Minden lehető eszközt felhasználunk arra, hogy megvalósítsuk tervünket helyi, nemzeti és nemzetközi szinten, különösen azokra figyelve, akik leginkább szenvednek.»

Ez az első pont biztos alapokra helyezi a projektet, amennyiben arra az ősi bölcsességre épít, hogy minden társadalmi megújulás záloga az egyének megújulása: nincs új társadalom új emberek nélkül. Az innovatív fejlesztő programok, a közügyekért elkötelezett politikai cselekvés, az egyházi és civil szervezetek szolidaritási akciói mind-mind természetlenek lesznek akkor, ha nincs mögöttük sok-sok olyan új ember, aki komolyan elhatározta, hogy az evangélium szerint alakítja életét. Az *Aranyszabály* nemcsak a Bibliában található meg, hanem számos kultúra és hagyomány közös alapelve, amely összekapcsolja a keresztényeket a más vallási és kulturális hagyományokat követő, az emberiség java mellett elkötelezett emberekkel.

A projekt sikere tehát attól függ, hogy hány olyan fiatal lesz, aki szívében komoly döntést hoz – amelynek életvezetésére is következményei vannak –, és hány fiatal tud környezetében ennek az eszménynek megnyerni. Képzeljük el a Google térképet, amelyen nem az éttermek és múzeumok, hanem azok a pontok vannak bejelölve, ahol egy-egy fiatal ilyen döntést hozott! Felülről közelítve látunk majd olyan városokat, amelyek fénylő foltok a térképen, amelyek – ha nagyobb felbontásra zoomolunk – megannyi ragyogó ponttá bomlanak, utcákhoz, terekhez, egyetemekhez, irodákhoz, üzemekhez kötődve a térképen. Ha pedig visszafelé görgetjük az egér gombját és elhagyjuk városunkat, akkor szemünk elé tárul hazánk panorámája, majd Európa kontúrjai, mintha az egész kontinens egyetlen fénylő égbolt lenne, megannyi csillaggal.

Az egyéni döntés és elköteleződés elengedhetetlen a változásokhoz, de önmagában nem

elégleges. Még az egymást segítő kisközösségek sem képesek szembenézni a szélesebb társadalom megoldásra váró, akut problémáival, ezekhez nemzeti, sőt nemzetközi összefogás szükséges. Korunkban egyre jobban felfedezük, hogy a különféle hálózatok milyen hatalmas erőforrásokat rejtenek magukban. Miért ne használnánk ki ezeket a lehetőségeket Isten országának terjedése érdekében? Az ilyen jellegű összefogások mutatják meg igazán, hogy az „egyesült világ” kifejezésnek mi is a mély értelme.

Az *Aranyszabály* mindenekelőtt a szenvedőkre irányítja figyelmünket. A Genfest fiataljai kitüntetett figyelemmel kívánnak Afrika, e sokat szenvedett kontinens felé fordulni, és minden afrikai nép körében szeretnék elterjeszteni a testvériség megvalósítására irányuló kezdeményezéseket.

Egyesült Világ Megfigyelő – United World Watch

A vállalat: „Támogatjuk egy állandó nemzetközi megfigyelő szervezet felállítását, amely az egész világon monitorozza a testvériség megvalósulását az egyének és a közösségek életében.”

Ez a szervezet folyamatosan figyeli és nyilvánosságra hozza a testvériség megvalósítására irányuló egyéni vagy csoportos kezdeményezéseket világszerte, és kampányokat szervez az *Egyesült Világ Projekt* széles körben való megismertetésére. Feladatai közé tartozik, hogy támogassa az ezzel kapcsolatos kutatásokat, segítse azokat az egyetemi hallgatókat, akik erről a témáról készítenek szakdolgozatot és doktori disszertációt, és képzéseket szervezzen.

A nemzetközi jogvédő szervezetek tevékenységéhez hasonlóan itt tehát azokat a kezdeményezéseket kívánják előtérbe helyezni, amelyek valamilyen formában hozzájárulnak a testvériség növekedéséhez a társadalmi élet különböző szféráiban: a gazdaságban, a politikában, a kultúrában, a gyógyító tevékenységben, a szociális munkában. Ennek a megvalósítása komoly szakmai háttérmunkát igényel, hiszen olyan kézzelfogható ismertetőjegyek, indikátorok kidolgozására lesz szükség, amelyek mindenki számára egyértelművé teszik, hogy mi is számít a testvériség megvalósulásának. Olyan fogalmak, mint a *társadalmi összefogás, a béke, egymás elfogadása, párbeszéd a különböző vallási meggyőződésűek és kultúrák között, a megbocsátás és kiengesztelődés, a kisebbségek befogadása, a javak megosztása, a környezet védelme* szerepelnek majd a listán.

Fotó: Bartus Sándor

Egyesült Világ Hete – United World Workshop

A vállalás: „Kérelmezzük az ENSZ megfelelő szerveit, hogy az immár húsz éve működő *Egyesült Világ Hetét* nyilvánítsa saját, nemzetközi szintű programjának, hogy ezzel felhívja a kezdeményezés fontosságára a különböző szintű intézmények figyelmét.”

Ezt a programsorozatot immár tizenöt éve megrendezik világszerte. Hazánkban *Egyesült Világ Hete* néven vált ismertté, angol elnevezése pedig *United World Workshop*, Egyesült Világ Műhely. Ez év áprilisában a fiatalok küldöttségét már fogadta az ENSZ illetékes New York-i szervezete, és átvette a projekt dokumentációját, amelyben szerepel azoknak a tevékenységeknek a bemutatása, amelyet a fiatalok az elmúlt években az öt kontinensen végeztek. Hazánkban is emlékeztet, amikor néhány évvel ezelőtt az aktuális politikai és társadalmi helyzetet látva a magyar és a szlovák fiatalok együtt mutatták meg, hogy lehetséges a testvériség a két nemzet között. Az esztergomi és a stúrovói helyszíneken több százan együtt vettek részt egy egész napos programon, melynek keretében szociális, fizikai munkát végeztek, kulturális estet tartottak, megerősítették elkötelezettségüket.

Műhelymunka

Az elképzelések szerint az Egyesült Világ Projektet egy állandó jelleggel működő nemzetközi munkacsoport tartja fent, amely folytatása annak a már egy éve működő, fiatalokból álló teamnek, amely a projektet előkészítette. A nemzetközi mun-

Fotó: Papp Csaba

kacsoport feladata, hogy ezt az eszmei célkitűzést egy konkrét akcióterv keretében fokozatosan kibontsa, kezdve a már meglévő kezdeményezések koordinálásával és új programok indításával. A munkacsoport tevékenységében részt vehetnek majd a világ különböző részeiről hosszabb-rövidebb időre érkező fiatalok is. A web 2.0 pedig lehetővé teszi, hogy a fiatalok a Föld bármely részén megfigyelőként hozzájáruljanak e tevékenység sikeréhez. A vállalkozás szakmai

megalapozottságához szükséges lesz az egész Fokoláre Mozgalom összmunkája, ahogy azt Maria Voce, a mozgalom elnöke a fiatalokkal való találkozása során hangsúlyozta: „Szükség van arra a generációkon átívelő párbeszédre, amely az egység karizmájának sajátja.” A különböző életkorok, szakmai felkészültségek és megközelítések párbeszédéből születhetnek az igazán jó megoldások.

Göbel Ágoston

Szlovák és magyar fiatalok szervezték az Egyesült Világ Hete megnyitóját 2010. május elsején. Stúrovo és Esztergom alpolgármesterei cédrusfát ültettek a két város közti testvériség jegyében.

Franz Kronreif (balra) és Jurij Piszmak egy kiránduláson Ausztriában. Chiara Lubich meghatározása szerint a nem hívők „nélkülözhetetlen részét” képezik a Fokoláre Mozgalomnak.

A PÁRBESZÉDEN TÚL

Az élet dialógusa nem hívők és hívők között a Fokoláre Mozgalomban. Interjú Franz Kronreif osztrák építésszel.

„**A** párbeszéd nem intellektuális kedvtelés, nem is versenytárgy, hanem valami cél elérésére, és nem is kétoldalú tárgyalás. A párbeszéd közösségi tapasztalat.” - Ezzel nyitja beszélgetésünket Franz, aki évek óta a hívők és nem hívők párbeszédének előmozdításán fáradozik a mozgalomban.

Mit jelent az, hogy a párbeszéd valójában tapasztalat?

Párbeszédet folytatni olyan, mint amikor az ember a tiroli hegyekben kerékpározik: elindulunk, aztán megérkezünk valahova, és közben új, ismeretlen tájakkal és emberekkel találkozunk. A keresztények és nem hívők párbeszéde a mozgalomban pontosan

ilyen természetű: együtt indulunk, együtt utazunk, és megérkezünk egy olyan helyre, amire az elején nem is számítottunk.

Hogy kerül egy építész ilyen területre?

Évekkel ezelőtt, a véletlen folytán megismerkedtem Walter Baierrel az Osztrák Kommunista Párt volt elnökével. Szabad, egymást tiszteletben tartó és gyümölcsöző párbeszéd alakult ki közöttünk, és több közös projektben vettünk részt. 2011-ben a pápa meghívta WALTERt, hogy vegyen részt az Assisi békezarándoklaton. Ő maga nemrég így foglalta össze együttműködésünket: „Nem értünk egyet több mindenben. Sok tekintetben olyanok maradtunk,

mint találkozásunk előtt: Franz fokolarino, én kommunista vagyok. Azt mondhatom azonban, hogy a köztünk folyó párbeszéd gazdagabbá tette a világlátásomat.” Én is úgy gondolom, hogy egy valós, kölcsönös gazdagodásról van szó. A vele való kapcsolatban még inkább kereszténynek, még inkább fokolarinónak érzem magam.

Konkrétan hogyan zajlik ez a párbeszéd?

Kis csoportokban találkozunk világszerte és arra törekszünk, hogy az egység karizmájának alapvető pontjait életre váltsuk, lefordítsuk világi nyelvre, hogy hozzáférhetővé tegyük azok számára is, akik nem rendelkeznek

vallásos hittel, természetesen anélkül, hogy felhigítanánk az evangéliumi lényegét. Kiváló kezdeményezés például Ravasi bíboros „pogányok udvara” projektje. Ott visszhangzik bennem azonban Walter kérdése: „Mikor engedtek be bennünket az udvarból a nappaliba?” Kellő alázattal mondhatom, hogy mozgalmunkban az ateisták a nappaliban vannak.

Hogy lehetséges ez, hiszen egy többségében katolikusokat tömörítő mozgalomról van szó?

Chiara Lubich egyszer azt mondta, hogy az ateisták az elhagyott Jézus kiáltását jelenítik meg a kereszten: „Istenem, miért hagytál el engem?” Egyik párizsi ateista barátunk így kommentálta ezt: „Jézus szereti az embert, nem megtéríteni akarja”. Ezt tartom a lényegnek hívók és nem hívók párbeszédében. Senki nem akarja meggyőzni a másikat, célunk nem a térítés. A másik tisztelete és elfogadása áll a dialógus középpontjában, és a közösen megkezdett út állomásait nem látjuk előre.

Nem rejt ez veszélyeket magában?

Chiara Lubich a *Kiáltás* c. könyvében a kereszten függő Jézust közel hozza az ateisták számára: „Az elhagyatottságában a kereszten függő Jézus az ő Jézusuk, mert értük vált ateizmussá...” Chiara sem élte át a belső Isten-kapcsolat élményét életének utolsó négy évében. Olyan volt ez számára, mint egy napfogyatkozás, Isten jelenlétének megfogyatkozása. Feljegyzéseiben ezt olvashatjuk: „Isten a messzeségbe távozott, a tenger látóhatárának vége felé. Végig követtük őt, de a tengeren túl, a horizonton túl, lebukik és elve-

szítjük szemünk elől.” Egy más helyen pedig így ír: „Azokban a napokban a búzamagra gondoltam, amelynek el kell hálnia, és azt éreztem, hogy én is halott vagyok, az elhagyatottság poklában. És nem gondoltam arra, hogy ebből gyümölcsök szülehetnek.”

Mit jelent mindez egy ateista számára?

A filozófus Massimo Cacciari jól megragadta ennek lényegét: „Mi a kapcsolat hívó és nem hívó között Chiara Lubich szerint? A nem hívó folyamatosan a hívóban él és a hívó folyamatosan a nem hívóban él. Ennél fogva, ha a nem hívó gondolkodik, akkor ő olyan nem hívó, aki a végső dolgok után kutat, amit végül is nevezhetünk Istennek is. A hívót sem úgy kell elgondolnunk, mint aki egyszer s mindenkorra révbe ért, ahol megpihenhet a babérjain, mert birtokolja az igazságot. Ő is folytonos keresésben él, és minden reggel újra és újra meg kell hódítania saját hitét. A hívó és nem hívó életében a különbözőségük ellenére

megértéséhez, mint a végtelen. Egyszer megkérdeztem tőle, hogy mit szólna ahhoz, ha egyszer csak bejelenteném, hogy már nem hiszek Istenben. Meglepetten így válaszolt: „Ezt igen sajnálnám. Elveszítenéd az önazonosságodat és ez veszteség lenne számomra, meg a kapcsolatunkra nézve is.”

A gondolatoknak és az életnek ez a párbeszéde megváltoztatja a résztvevőket...

Igen. Morano Orazi olasz építész ezt írja: „Nem vagyok hívó, de a Fokoláre Mozgalomban folytatott párbeszédben valamit megsejtetek abból a misztikus tapasztalatból, amit a hívók átélnek. Sőt még ennél is többről van szó: valamiképpen részt veszek az ő hitéletükben. De fordítva is igaz, a hívók is mélyen megtapasztalhatják az én világi életfelfogásomat, az értékeimet, a társadalmi kérdésekhez való hozzáállásomat. Mindez egymás maximális tiszteletben tartásával történik, térítési szándék nélkül, inkább a különbözőség értékeit hangsúlyozva.”

Mi a gyümölcse ennek a párbeszédnek Franz Kronreif számára?

Az élet párbeszéde, amelyhez természetesen hozzátartozik az intellektuális rész is, vallási esemény, függetlenül attól, hogy a beszélgetés hitbeli vagy világi kérdésekről szól. Ennél fogva ez a párbeszéd szembesít engem hitem legalapvetőbb kérdéseivel. Ma már nem az vagyok, aki egykor voltam: száz százalékgig világi vagyok (még azt is mondhatnánk, hogy majdnem ateista!), aki azonban naponta legalább másfél órát az Istennel való közvetlen találkozásnak szentel, hogy erre az alapra építse életét.

Giulio Meazzini
Fordította: Tóth Judit

jelentkező közös vonás tehát ez a keresés, ez a kétely.”

Jurij Piszma, aki az elméleti fizika professzora Szentpéterváron, „tudományos ateistának” vallja magát. Azt mondja, hogy a közöttünk folyó párbeszéd közelebb viszi őt az olyan fogalmak

Walter Baier a pápával Assisiben a 2011-es békezarándoklaton.

EGY FEJLŐDÉS ÁLLOMÁSAI

Milyen szerepet játszik a párkapcsolatban a nyitottság és hogyan lehetséges különbözőségeinkkel együtt haladnunk, sőt, egymást segítenünk? Egy friss jegyespárral, Fekete Regivel és Gyüre Tomival beszélgettünk.

Néhány évvel ezelőtt indultak el...

Regi: Családom által szilárd értékeket és hitet kaptam, amely a párkapcsolatról alkotott elképzelésemet is befolyásolta. Vágytam rá, hogy megtaláljam az „igazít”, de nem mentem bele olyan kapcsolatokba, ahol nem éreztem, hogy ez az én utam.

Tomival az egyetemi gólyatáborban ismerkedtünk meg. Többször beszélgettünk egymással a tábor során, de eszembe sem jutott, hogy komolyan érdeklődik irántam, mert az volt az első benyomásom róla, hogy ő olyan „menő srác”, és más típusú lányok érdeklik. Végül az utolsó este volt egy nagyon jó beszélgetésünk, ahol éreztem, hogy Tomi valóban figyel rám, befogadja azt, amit mondok. Bár voltak bennem kétségek azzal kapcsolatban, hogy családjaink más értékeket képviselnek, de mégis azt éreztem, jó lenne mélyebben megismerni egymást, és hogy Isten tervében benne lehet ez a kapcsolat.

Tom: Alapvetően nem keresz-
tény értékeket képviselő családban

nőttem fel, ennek ellenére már fiatal koromtól kezdve volt bennem egy nyitottság, érdeklődés Isten iránt, ami abban mutatkozott meg, hogy próbáltam Istent megszólítani, imádkozni hozzá, azonban amikor jött egy-egy nehéz helyzet, akkor eltávolodtam tőle.

Több párkapcsolatom is volt, bár ezekben – utólag visszagondolva – nem éreztem a biztonságot és az odaadást, hanem azt, hogy valami többre van szükségem. Regivel való megismerkedésünk előtt néhány hónappal szakítottunk az akkori barátnőmmel, amely fájdalmat hagyott bennem, és azt gondoltam, hogy egy ideig nem szeretnék más kapcsolatba belekezdeni. Azonban, amikor Regivel találkoztam, a személyisége és a kisugárzása felkeltette az érdeklődésemet. Szerettem volna őt jobban megismerni.

Mit emelnétek ki a kezdeti időszakból?

Regi: Sokat beszélgettünk, és már a kezdetektől fogva fontos volt számomra, hogy az Istennel való kapcsolatomról, a velem hasonlóan gondolkodó barátaimmal való

közösségről is meséljek Tominak. Semmiképpen sem szerettem volna erőltetni ezt a témát, de mivel az életem fontos része volt, ezért egyre többet beszélgettünk ezekről a dolgokról is. Sokat jelentett, hogy Tomi nyitottan, érdeklődve állt a valláshoz, és ő maga kérdezett erről. Felajánlotta, hogy szívesen eljönne velem szentmisére, közösségi alkalmakra.

Tom: Először új és különös volt számomra olyan lánnyal együtt járni, aki komolyan veszi a hitét, aki kiáll ezek mellett az értékek mellett, de mégis volt bennem egy kíváncsiság, hogy ez mit jelenthet számára, hogy ez mit adhat nekem. Kezdetben például azért mentem el egy szentmisére, mert azt gondoltam, hogy Regi örül ennek. Hoszszabb folyamat volt megértenem, hogy személyesen mit kaphatok az Istennel való kapcsolat által. Segítette a személyes döntésemet a hitben, hogy éreztem, Regi szabadon hagy ezen a téren. Később ráléptem erre az útra: elkezdtem katekumen csoportba járni, később elsőáldozó lettem, és a fokolárhoz tartozó fiatalokkal is megismerkedtem.

Fotó: Fekete Gábor

És miben fejlődtetek, változtatok?

Tomi: Korábban kerültem a feszült helyzeteket, de láttam, Reginek fontos, hogy megbeszéljük azokat, meghallgatva a másik álláspontját. Ezután igyekeztem én is felvállalni a konfliktusokat. Mára ez vált természetessé a számomra is, és ezt más kapcsolataimban is tudom alkalmazni. Például korábban a szüleimmel nehéz volt teljesen őszintének lennem, előfordult, hogy inkább azt mondtam, amit hallani akartak. De ahogy a kapcsolatom Regivel fejlődött, megértettem, hogy fontosabb az igazságot elmondani nekik, mint azt, amit hallani szeretnének. Abban is tudtam fejlődni, hogy lemondjak a saját akaratomról, önzőségemről a másik javára.

Regi: Sok mindent lehetne mondani. Például úgy érzem, hogy a kapcsolatunk által jobban megis-

mertem saját magamat, az értékeim is jobban tudatosultak bennem, de bizonyos rossz tulajdonságaimat is jobban észrevettem, amiken így változtatni is könnyebb, mint például a túlzott kritikus hozzáállás bizonyos emberekhez, helyzetekhez, az aggodalmaskodás... Az is nagyon fontos számomra, hogy az Isten felé vezető úton segíteni tudjuk egymást. Például többször előfordul, hogy Tomi javasolja, menjünk el együtt hétköznapi is szentmisére. Ami azért nagyon jó, mert ezután mindig nagyobb szeretetben tudunk együtt lenni. A közös imádságok is feltöltőek, megerősítők.

Néhány hónapja eljegyeztétek egymást...

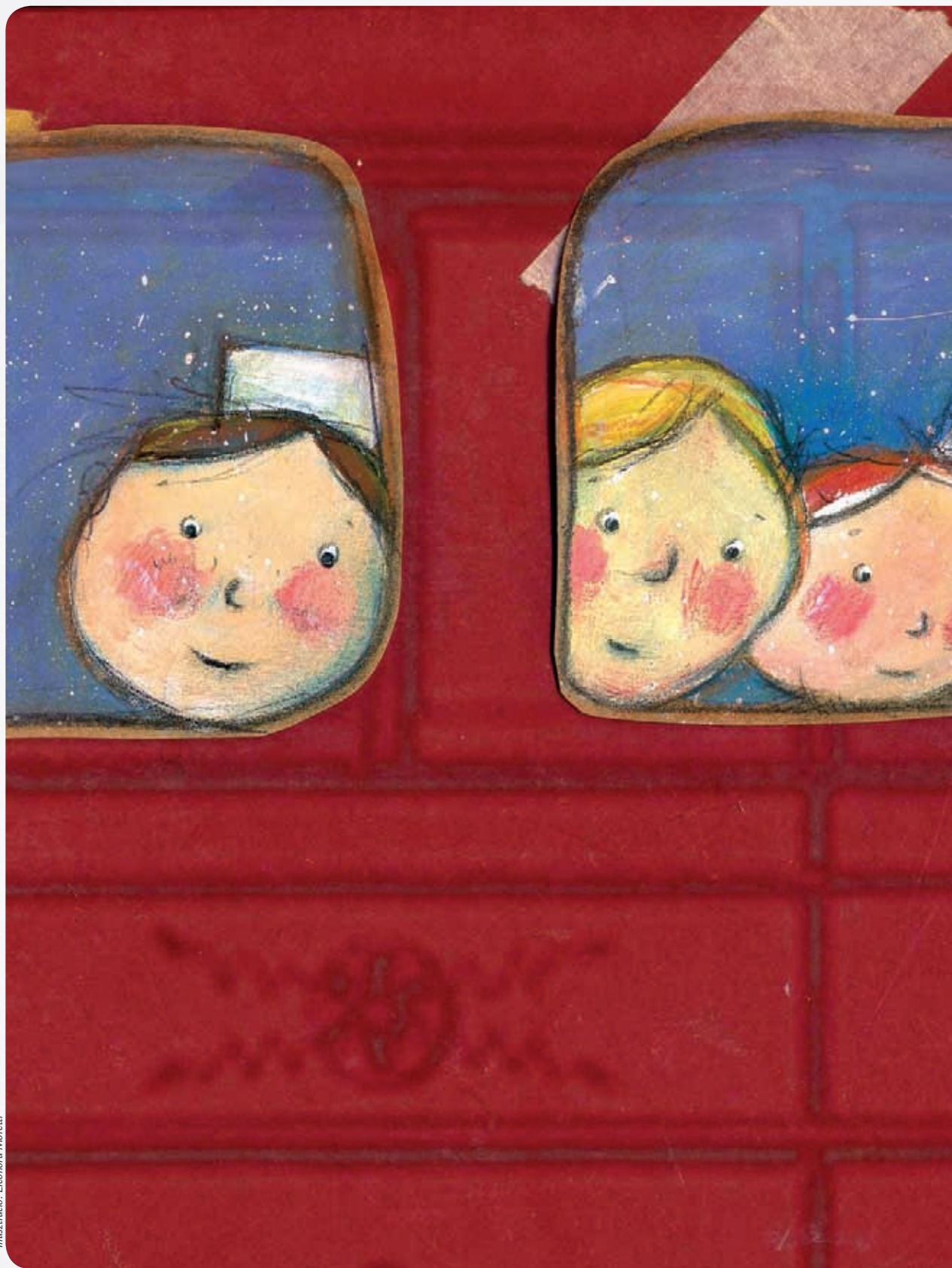
Regi: A kapcsolatunk során bennem többször megfogalmazódtak bizonyos kérdések, kétségek, hogy vajon tényleg egymásnak szánt-e

bennünket Isten. Ezekben a bizonytalan időszakokban az is nagyon sokat segített, hogy Tomival mindig őszinte tudtam lenni, még ezeket a kellemetlen érzéseket, gondolatokat is meg tudtam vele osztani, ő pedig be tudta fogadni, szabadon hagyott, és ezáltal együtt tudtuk rábízni Istenre helyzetünket.

Tomi: Fontos volt, hogy mindenben kiálltunk egymás mellett, nemcsak akkor, amikor sikerek, örömek jöttek, hanem akkor is, amikor például kiderült, hogy egy évet halasztanom kell az egyetemen. Ezt igen nehéz volt elfogadni, de sokat jelentett, hogy Regi akkor is mellettem állt. Mindez megerősítette a kapcsolatunkat, és még határozottabban igent tudtunk mondani a jegyességre. Ilyen alapokról indulva, Istenbe vetett bizalommal haladunk tovább a házasság felé.

Erhardt Krisztina

mese háromtól kilencvenkilenc
éves gyermekeknek

Illusztráció: Eleonora Moretti

ÉJSZAKAI JÁRAT

Drága pajtikám – szólt a buszgarázs gondnoka – mától éjszakai szolgálatba állsz! – Hajaj! Már most rám jön az ásíthatnék! – morogta Lala, a szép piros autóbusz. – Mit gondolsz, ki utazik éjszakai járatral?

Még hogy ki? Járjunk csak utána, fedezzük fel együtt és majd kiderül. Az első megállónál mindjárt két asszonyság száll fel, Aliz és Imola, állig felfegyverkezve. Na, ne izguljatok! A fegyverzet söprűkből, felmosókból és portörölőkből áll. Takarítani mennek egy városi céghez.

– Milyen szép, ahogy minden megújul a kezünk alatt, amíg az emberek alszanak – mondja Aliz a barátnőjének. – Azt hiszem, Isten is így viselkedik velünk: kihasználja az alkalmat, amíg az emberek alszanak, hogy elküldje angyalait, tegyék egy kicsit rendbe a halandók ügyeit.

Na és ki száll fel a második megállóban degeszre tömött táskával? Péter, a postáslegény. Minden áldott reggel különválogatja az örömhíreket tartalmazó leveleket a rossz híreket tartalmazóktól. Honnan ismeri a tartalmukat? Nem szép dolog kinyitni mások leveleit! Nyugodjatok meg, Péter sosem bontja fel a borítékot (sem az enyémet, sem a tiéteket). Elég, ha kézbe veszi: a szomorú tartalmú leveleknek ugyanis ólomsúlya van, míg a jó hírt hozó levelek könnyűek, mint a pillangók. Maga Péter is csak úgy repül, mint egy pillangó a jó hírekkel, hogy postázza őket. Majd hazamegy és tologatja jobbra-balra a rossz hírekkel teli levélkupacot, nincs bátorsága kipostázni. Inkább megvárja az estét, az utolsó buszjáratot, és akkor végez a munkájával. Szívét átjárja egy kis szomorúság... de már ébredszik benne az öröm is, mivel tudja, hogy reggel újból várja egy szép köteg levél csupa vidámsággal.

Az órák gyorsan peregnek, a felszállók között van egy pék, jó illatok lengik körül, aztán egy idősebb úr, aki álmatlanságban szenved, majd sorban mások... Ha jól megnézik, ti is látjátok őket az ablakokban: egyedülálló vagy társaságban utazók, vidámak vagy lehangoltak, rongyosak vagy jól öltözöttek.

Piroslik már az ég alja. Az éjszakai fuvar véget ér. Lala boldog, hogy ilyen izgalmas, nem várt útról térhet vissza a garázsba: – Ki gondolta volna? Sokaknak az éjszaka ugyanaz, mint a nappal, csak fordítva!

Margherita Perassi
Fordította: Bartus Sándor

Nem csupán a halászléről híres

Csodálatos Baja

Ha az ember meghallja a Bács-Kiskun megyei Baja városának nevét, valószínűleg rögtön az ízletes halászlé és a finom étek jutnak eszébe. Azonban a Duna-parti település a fesztiválok otthona is, számos rendezvényt lát vendégül öt hónapon keresztül, egészen október legvégéig. A *Csodálatos Baja 2012* fesztivál boros napokkal, ismeretterjesztő programokkal, musical bemutatóval és még sok más érdekességgel várja a látogatókat. Szeptember 22-én és 23-án például az V. Bajai Újbor Fesztiválnak ad otthont a Szentháromság tér. Az újbor fesztivál 2012-ben kiegészül a természetkedvelők és a vadászok seregszemléjével is. A gemenci ártéri erdő ugyanis páratlan érték a közelben: több mint ötezer hektárnyi védett terület, egyedülálló növény- és állatvilág, igazi vadász- és horgászparadicsom a Duna mentén. Nemzetközi viszonylatban is kiemelkedő környezet. Ha nincs baja, irány Baja!

Kosztolányi Dezső a többiekéről

Ércnél maradóbb

Sajátos antológia lát napvilágot szeptember hónapban. „Emléket hagyok itt, mely ércnél maradóbb, s a királyi gúla ormánál magasabb, éhes záporosó, bamba-dühös vihar el nem döntheti ezt, állja a végtelenének hosszú sorát s a rohanó időt” - írta Horatius valamikor még az I. században. Ugyanezt vetette

papírra Kosztolányi Dezső a Pesti Hírlap hasábjain 1935-ben, amikor fordításokkal foglalkozott. Az *Ércnél maradóbb* válogatás Kosztolányi publicisztikáiból azokat az írásokat tartalmazza, amelyek a világirodalom legfontosabb szerzőiről szólnak, bemutatva egy-egy kort és pályáivet. Ritka az olyan antológia, ahol egy alkotó társairól mond véleményt, vagy más alkotók művészetéről. Az antológia a latin műveltségtől kezdve teljes európai körképet tár elénk, Horatius-tól Goethén és Shakespeare-n keresztül Dosztojevszkijig,

Puskinig, Thomas Mannig, a Kalevalától Rilkéig. Bár ezeket a sajtóságos „kulturális utazásokat” 1910 és 1935 között vetette papírra Kosztolányi Dezső, üzenetük és értékrendjük mindig aktuális és időszerű.

A tragédia centenáriumán

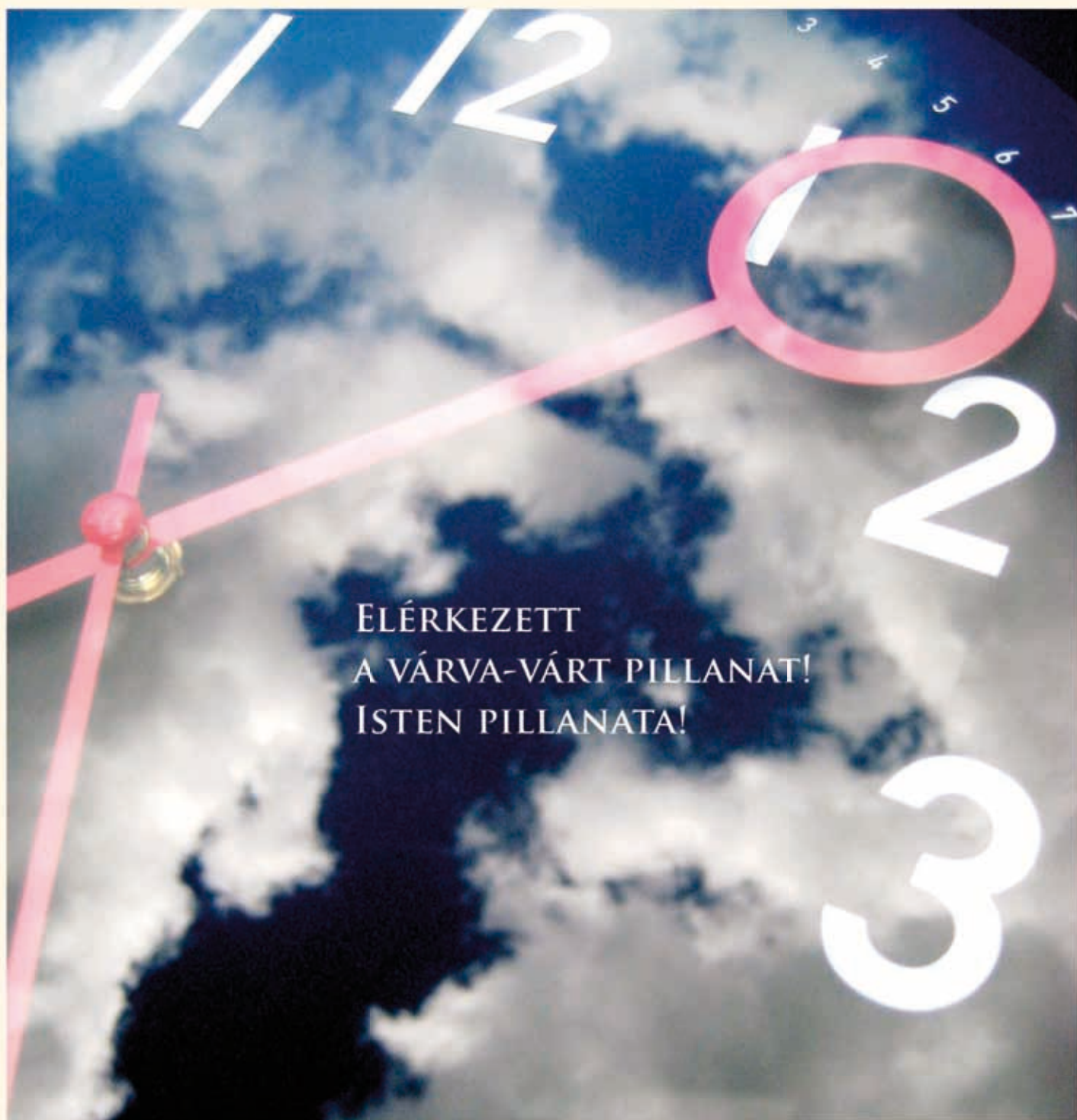
Titanic kiállítás

Az 1912-es hajókatasztrófa írókat, filmrendezőket, zeneszerzőket és sok más művészt ihletett meg. A Titanic kultusza a mai napig mit sem veszített erejéből. A budapesti Magyar Műszaki és Közlekedési Múzeum szeptember 21-ig nyitva tartó kiállítása ennek a kultusznak kiemelt elemeit tárja az érdeklődők elé. A száz évvel ezelőtti tragikus hajóút eredeti tárgyak segítségével elevenedik meg. A kiállítótérben a sétafedélzet egy részlete is látható két filmstúdió jóvoltából, akik a Magyarországon forgatott *Titanic* című televíziós sorozat díszleteit és kellékeit kölcsönözték. Érdekesség, hogy a kiállított eredeti dokumentumok, használati tárgyak a Titanic több híres, vagy egyszerű, harmadosztályon helyet kapott utasának az életét is felelevenítik. Külön vitrin foglalkozik Dr. Lengyel Árpáddal, azzal a magyar orvossal, aki a Carpathia hajóorvosaként a túlélők ellátását irányította. A kiállítás kitér a Titanic körül kibontakozott legendákra, és foglalkozik azzal, hogy mi a valóság azokból az állításokból, történetekből, amelyek a száz év alatt a hajókatasztrófáról nyilvánosságra kerültek.

Összeállította: Góbel Ágoston

ELÉRKEZETT
A VÁRVA-VÁRT PILLANAT!
ISTEN PILLANATA!

Chiara Lubich

Fiatalok, **ne elégedjete** meg a morzsákkal! **EGYSZER ÉLTEK**, törjete **MAGASBA**, ne elégedjete meg a kis örömmel, keresséte a **nagy örömöket**, keresséte az öröm teljességét! Kérdezhetite, hol találjuk meg? **Jézusban**, mert azt mondta, hogy aki éli az **EGYSÉGET**, az öröm teljességét birtokolja.

Róma, Geníest 1995. május

